

142

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 13 stycznia 2004 r.

w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności

Na podstawie art. 249 § 3 pkt 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Przez użyte w rozporządzeniu określenie lub skrót należy rozumieć:

- 1) areszt śledczy — również wyodrębniony oddział aresztu śledczego w zakładzie karnym;
- 2) Centralny Zarząd — Centralny Zarząd Służby Więziennej;
- 3) cudzoziemiec — osobę nieposiadającą obywatelstwa polskiego, w rozumieniu ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 128, poz. 1175);
- 4) dokument podróży — dokument uprawniający do przekroczenia granicy w rozumieniu ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach;
- 5) dyrektor — dyrektora jednostki penitencjarnej;
- 6) dyrektor okręgowy — dyrektora okręgowego Służby Więziennej;
- 7) jednostka penitencjarna — areszt śledczy lub zakład karny;
- 8) k.k. — ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.²⁾);
- 9) k.k.w. — ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny wykonawczy;
- 10) k.p.c. — ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.³⁾);
- 11) k.p.k. — ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁴⁾);
- 12) kierownik — kierownika działu ewidencji lub inną osobę, która sprawuje funkcję kierownika działu ewidencji albo go zastępuje;
- 13) odpis orzeczenia — również wyciąg z tego orzeczenia;
- 14) organ doprowadzający — funkcjonariusza jednostki organizacyjnej Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Straży Granicznej, żołnierza Żandarmerii Wojskowej, a ponadto komornika przy wykonywaniu orzeczenia sądu o zastosowaniu środka przymusu wydanego w postępowaniu cywilnym oraz funkcjonariusza Służby Więziennej

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939, Nr 228, poz. 2255 oraz z 2004 r. Nr 9, poz. 75 i Nr 11, poz. 101.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 oraz z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1318, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 111, poz. 1194 i Nr 151, poz. 1686, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033 i Nr 200, poz. 1679 oraz z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 oraz z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i nr 228, poz. 2255.

- w wypadkach, o których mowa w art. 201 § 3 k.k.w. oraz art. 18 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2002 r. Nr 207, poz. 1761, z późn. zm.⁵⁾);
- 15) organ dysponujący — prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie, a po wniesieniu aktu oskarżenia — sąd, przed którym sprawa się toczy;
 - 16) organ wzywający — prokuratora lub sąd, który wystawił nakaz wydania lub polecenie przetransportowania osadzonego w związku z jego udziałem w czynnościach procesowych;
 - 17) osadzony — osobę tymczasowo aresztowaną, skazaną, ukaraną lub wymienioną w art. 589a k.p.k., która jest ujęta w ewidencji jednostki penitencjarnej;
 - 18) osoba powiązana — tymczasowo aresztowanego, którego przestępstwo pozostaje, według organu prowadzącego postępowanie, w związku z przestępstwem popełnionym przez inną osobę;
 - 19) pomieszczenie Policji — wydzielone pomieszczenie przeznaczone dla osób zatrzymanych, w którym mogą być odrębnie umieszczeni tymczasowo aresztowani, skazani i ukarani, usytuowane w jednostkach Policji, Straży Granicznej oraz w aresztach garnizonowych;
 - 20) powiadomienie — informację przekazaną adresatowi na piśmie, którego treść ustala nadawca;
 - 21) przepustka — przepustkę oraz zezwolenie na czasowe opuszczenie terenu jednostki penitencjarnej udzielone na podstawie przepisów art. 91 pkt 7, art. 92 pkt 9, art. 138 § 1 pkt 7 i 8 oraz art. 165 § 2 k.k.w., art. 1059 k.p.c., a ponadto udzielone na podstawie art. 91 pkt 3 i 4, art. 92 pkt 3—5, art. 131 § 2 oraz art. 141a § 1 k.k.w., jeżeli są realizowane bez konwoju funkcjonariusza;
 - 22) przetransportowanie — przeniesienie osadzonego pomiędzy dwiema jednostkami penitencjarnymi połączone ze skreśleniem go z ewidencji jednej i ujęciem w ewidencji drugiej jednostki;
 - 23) sąd penitencjarny — sąd penitencjarny, w którego okręgu przebywa skazany lub ukarany, a jeżeli przepis dotyczy przerwy w wykonaniu kary — sąd penitencjarny, który jej udzielił;
 - 24) skazany — osobę odbywającą karę pozbawienia wolności, zastępczą karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego, na podstawie prawomocnego wyroku, którym wymierzono karę za przestępstwo;
 - 25) środek przymusu — środek przymusu skutkujący pozbawieniem wolności, orzeczony w postępowaniu cywilnym;
 - 26) tymczasowo aresztowany — osobę pozbawioną wolności na podstawie postanowienia o zastosowaniu lub dalszym stosowaniu tymczasowego aresztowania, z zastrzeżeniem § 24 ust. 2, w tym również:
 - a) po wyroku skazującym sądu pierwszej instancji — do czasu uprawomocnienia się wyroku,
 - b) posiadającą obywatelstwo polskie, a skazaną przez sąd państwa obcego lub Międzynarodowy Trybunał Karny i przekazaną w celu wykonania kary pozbawienia wolności w Rzeczypospolitej Polskiej — do czasu uprawomocnienia się orzeczenia sądu okręgowego, określającego podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności;
 - 27) ukarany — osobę odbywającą karę aresztu lub pozbawienia wolności orzeczoną za wykroczenie, karę porządkową w postaci aresztowania lub pozbawienia wolności, a także osobę, wobec której zastosowany został środek przymusu skutkujący pozbawieniem wolności;
 - 28) właściwy sąd — sąd, który skierował orzeczenie do wykonania;
 - 29) wyrok — również nakaz karny wydany przez sąd przed dniem 1 lipca 2003 r.;
 - 30) zakład karny — również wyodrębniony oddział zakładu karnego w areszcie śledczym;
 - 31) zawiadomienie — informację przekazaną adresatowi na druku lub wydruku komputerowym, którego wzór ustalił Dyrektor Generalny Służby Więziennej.
2. W wypadku gdy przepis rozporządzenia dotyczy przerwy w wykonaniu kary, przepisy dotyczące sądu penitencjarnego stosuje się odpowiednio do sądu oraz Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 568 k.p.k.
3. Przepisy dotyczące tymczasowo aresztowanych stosuje się odpowiednio do osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydanej w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym, chyba że rozporządzenie stanowi inaczej.

§ 2. Jeżeli w rozporządzeniu używa się określenia:

- 1) tymczasowo aresztowany, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozba-

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 142, poz. 1380, Nr 166, poz. 1609 i Nr 210, poz. 2036.

wienia wolności — odpowiednie przepisy rozporządzenia mają zastosowanie także do osadzonych, o których mowa w art. 223a § 1 k.k.w.;

- 2) tymczasowo aresztowany, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności — odpowiednie przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania do osadzonych, o których mowa w art. 223a § 1 k.k.w.

§ 3. 1. Jeżeli przepisy rozporządzenia nie stanowią inaczej, wszelkie czynności administracyjne powinny być wykonywane bezzwłocznie. Dotyczy to w szczególności wprowadzania do wykonania postanowień w przedmiocie tymczasowego aresztowania, orzeczeń, obliczania okresu wykonywania kary, realizowania zwolnień, dokonywania adnotacji w dokumentach ewidencyjnych, przesyłania zawiadomień i powiadomień oraz doręczania osadzonym korespondencji.

2. Wpisów w dokumentach oraz do zbioru danych zgromadzonych w systemie informatycznym opartym na programie komputerowym, dokonuje się bezzwłocznie po zaistnieniu podstawy do ich zamieszczenia.

3. W razie konieczności zmiany lub poprawki w zapisie dokonanej w dokumencie nowy zapis odnotowuje się obok dotychczasowego, który przekreśla się w sposób umożliwiający jego odczytanie. Prawidłowość zmiany lub poprawki potwierdza czytelnym podpisem, obok przekreślenia, osoba, która dokonała korekty.

§ 4. 1. Odpis orzeczenia podlega wykonaniu, jeżeli:

- 1) jest podpisany lub uwierzytelniony przez uprawnioną osobę;
- 2) ma odnotowaną sygnaturę akt sprawy;
- 3) posiada odcisk okrągłej pieczęci urzędowej z godłem państwowym;
- 4) jest zaopatrzony we wzmiankę o wykonalności;
- 5) zawiera datę uprawomocnienia się — w wypadku orzeczenia prawomocnego;
- 6) jest sporządzony pismem maszynowym, na druku urzędowym lub w formie wydruku komputerowego.

2. Do zarządzeń stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 pkt 1—3 i 6.

3. Do postanowień wydanych przez prokuratora przepisów ust. 1 pkt 4 i 5 nie stosuje się.

§ 5. 1. W razie wątpliwości co do autentyczności dokumentów niezbędnych do przyjęcia, dalszego wykonywania pozbawienia wolności lub zwolnienia osadzonego albo skutkujących obliczenie okresu wykonywania kary, a także w razie stwierdzenia, że dokumenty te są niekompletne, omyłkowo odnotowano w nich dane osobowe, nazwy organów lub sygnatury akt albo nie podlegają wykonaniu z powodu niespełnienia wymogów określonych w § 4, należy bezzwłocznie zażądać od organu, który dokument sporządził, pisemnego potwierdzenia jego autentyczności, nadesłania poprawionego lub brakującego dokumentu albo pisemnego sprostowania omyłek.

2. Wszelkie omyłki w dokumentach powinny być sprostowane przez organ, który popełnił omyłkę.

3. W uzasadnionych wypadkach potwierdzenie autentyczności dokumentów, nadesłanie brakującego dokumentu albo sprostowanie omyłek może nastąpić telefaksem.

4. Wraz z dokumentami niezbędnymi do przyjęcia, dalszego wykonywania pozbawienia wolności lub zwolnienia osadzonego albo skutkującymi obliczenie okresu wykonywania kary, powinna być przekazana informacja o właściwym numerze telefonu lub telefaksu do zgłoszenia wątpliwości.

5. Do czasu wykonania przez właściwy organ czynności, o których mowa w ust. 1, dokumentów nie można przyjąć do wykonania, chyba że sprostowanie dotyczy oczywistej omyłki pisarskiej lub rachunkowej.

6. W razie konieczności zwrotu dokumentów do organu, z powodów określonych w ust. 1, organ ten informuje się na piśmie o przyczynie zwrotu.

§ 6. 1. Nie podlega wykonaniu rozstrzygnięcie skutkujące pozbawienie wolności, wydanie poza teren jednostki penitencjarnej lub zwolnienie osadzonego, zawarte w dokumencie doręczonym za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz, poza wypadkami wymienionymi w rozporządzeniu, za pośrednictwem telefaksu.

2. Nie może być przesłany za pośrednictwem telefaksu dokument, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jednostka penitencjarna i właściwy organ mają siedzibę w tej samej miejscowości.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli dokument przesłany za pośrednictwem poczty elektronicznej jest podpisany bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu oraz znakowany czasem.

§ 7. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że pozbawienie wolności nastąpiło niezgodnie z prawem, dyrektor powiadamia o tym natychmiast właściwego sędziego penitencjarnego; przypuszczenie takie nie stanowi podstawy do odmowy wykonania orzeczenia. Kopię powiadomienia włącza się do akt osobowych część „A”.

§ 8. 1. Dokumenty inne niż wymienione w § 4, wystawiane przez sądy, prokuratury i organy doprowadzające, związane z wykonywaniem tymczasowego aresztowania, kary oraz środka przymusu podlegają wykonaniu, jeżeli są ostemplowane, podpisane przez uprawnioną osobę i zaopatrzone w sygnaturę akt sprawy.

2. Zawiadomienia o przekazaniu sprawy do dyspozycji innego organu, zawiadomienia o skazaniu lub o uprawomocnieniu się orzeczenia, a także nakazy przyjęcia, wydania i zwolnienia oraz polecenia doprowadzenia podlegają wykonaniu, jeżeli są ponadto zaopatrzone w odcisk okrągłej pieczęci urzędowej z godłem państwowym.

3. Dokument niespełniający wymogów określonych w ust. 1 i 2 zwraca się do organu, który dokument wystawił, informując na piśmie o przyczynie zwrotu.

§ 9. 1. Organ dysponujący ustala się na podstawie nazwy sądu i prokuratury w połączeniu z sygnaturą akt sprawy.

2. W wypadku gdy brak odnotowanej sygnatury akt prokuratorskich na dokumencie wystawionym przez sąd w postępowaniu karnym powoduje niemożność ustalenia, czy dokument dotyczy danej sprawy, przepis § 8 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 10. 1. Sprawdzenie tożsamości osadzonego w związku z przyjęciem go do jednostki penitencjarnej, wydaniem poza jej teren, udzieleniem mu przepustki lub zwolnieniem, odbywa się w szczególności przez sprawdzenie danych osobowych, porównanie z rysopisem i zdjęciami, a w razie potrzeby przez przegląd akt osobowych.

2. W wypadku przejęcia:

- 1) osadzonego wydawanego do udziału w czynności procesowej dokonywanej poza terenem jednostki penitencjarnej,
- 2) osadzonego wydawanego w celu umieszczenia w odpowiednim zakładzie leczniczym,
- 3) osadzonego wydawanego w celu umieszczenia w pomieszczeniu Policji,
- 4) osadzonego wydawanego do państwa obcego w charakterze świadka w toczącym się postępowaniu karnym,
- 5) cudzoziemca przekazywanego do państwa obcego albo wydalanego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 6) nieletniego przekazywanego do zakładu poprawczego po uchyleniu tymczasowego aresztowania — organ doprowadzający potwierdza przejęcie czytelnym podpisem zawierającym imię i nazwisko na

nakazie wydania lub na upoważnieniu, o którym mowa w § 123 ust. 1. W potwierdzeniu przejęcia odnotowuje się ponadto numer legitymacji służbowej konwojenta oraz datę przejęcia.

Rozdział 2

Rejonizacja osadzania w jednostkach penitencjarnych

§ 11. 1. Tymczasowo aresztowanego mężczyznę osadza się w areszcie śledczym przeznaczonym dla mężczyzn, położonym najbliżej siedziby organu dysponującego.

2. Tymczasowo aresztowaną kobietę osadza się w areszcie śledczym przeznaczonym dla kobiet, położonym najbliżej siedziby organu dysponującego.

3. Skazanego i ukaranego wzywano do stawienia się w wyznaczonym terminie do odbycia kary kieruje się do aresztu śledczego położonego najbliżej miejsca jego zamieszkania. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio; przepisów § 13 nie stosuje się.

§ 12. 1. Tymczasowo aresztowanego przyjmuje się do aresztu śledczego wskazanego w nakazie przyjęcia, chyba że dalsze przepisy stanowią inaczej.

2. Tymczasowo aresztowanego, którego sąd nakazał osadzić w areszcie śledczym nieokreślonym z nazwy, oraz tymczasowo aresztowanego, skazanego i ukaranego, wobec którego zarządzono poszukiwania, w tym listem gończym, przyjmuje się do aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie. W wypadku gdy w tej samej miejscowości ma siedzibę kilka aresztów śledczych, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Skazanego lub ukaranego doprowadzonego do odbycia kary przyjmuje się do aresztu śledczego, w którym znajduje się orzeczenie podlegające wykonaniu. Doprowadzonego wraz z orzeczeniem przyjmuje się do aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie.

4. Osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, przyjmuje się do:

- 1) aresztu śledczego lub zakładu karnego typu zamkniętego, do którego nastąpiło doprowadzenie;
- 2) jednostki penitencjarnej, do której się zgłosił; w takim wypadku przepisów § 11 i 13 nie stosuje się.

5. Skazanego i ukaranego doprowadzonego po przerwie w wykonaniu kary przyjmuje się do aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie, albo do zakładu karnego typu zamkniętego, w którym znajduje się dokumentacja doprowadzonego. Zgłaszające

go się przyjmuje jednostka penitencjarna, o której mowa w § 132 ust. 2 i 3.

6. Obywatela polskiego skazanego przez sąd państwa obcego lub Międzynarodowy Trybunał Karny i przekazanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności w Rzeczypospolitej Polskiej oraz osobę pozbawioną wolności na terytorium innego państwa, sprowadzoną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze świadka w toczącym się postępowaniu karnym, przyjmuje się do aresztu śledczego wskazanego w nakazie przyjęcia.

7. Osadzonego wzywającego z innych jednostek penitencjarnych do udziału w czynnościach procesowych kieruje się do aresztu śledczego położonego najbliżej siedziby organu wzywającego. Jeżeli wzywającym do udziału w czynności procesowej jest osadzony, o którym mowa w § 13, kieruje się go do wyznaczonego aresztu śledczego, położonego najbliżej siedziby organu wzywającego.

§ 13. 1. Doprowadzoną osobę, o której mowa w art. 88 § 4, art. 88a § 2 oraz art. 212a § 3 i 4 k.k.w., przyjmuje się do wyznaczonych aresztów śledczych.

2. W wypadku wymienionym w ust. 1 przyjęcie do wyznaczonego aresztu śledczego następuje także wówczas, gdy w nakazie przyjęcia wskazano inny areszt, niewłaściwy dla tej kategorii osób.

3. Do wyznaczonych aresztów śledczych przyjmuje się także inne osoby, jeżeli organ dysponujący lub stosujący tymczasowe aresztowanie tak postanowił ze względów bezpieczeństwa.

4. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osadzonego przetransportowanego w związku z udziałem w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania, zakwalifikowanego jako wymagającego osadzenia w areszcie śledczym lub w zakładzie karnym typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo aresztu lub zakładu albo jako wymagającego osadzenia w tym areszcie lub zakładzie w wyznaczonym oddziale lub celi.

§ 14. 1. Szczegółową rejonizację osadzania tymczasowo aresztowanych w aresztach śledczych ustala dyrektor okręgowy w uzgodnieniu z właściwymi prezesami sądów okręgowych i wojskowych sądów garnizonowych, prokuratorami okręgowymi, wojskowymi prokuratorami garnizonowymi oraz komendantami wojewódzkimi Policji.

2. W razie zaistnienia konieczności osadzenia tymczasowo aresztowanego w areszcie śledczym niewchodzącym w skład danego okręgu, zwłaszcza z przyczyn określonych w § 15, ustalenie rejonizacji osadzenia następuje pomiędzy właściwymi dyrektora-

mi okręgowymi, w uzgodnieniu z organami wymienionymi w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do skazanych i ukaranych w związku z ich udziałem w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania.

4. Jeżeli nie można osiągnąć porozumienia co do rejonizacji osadzania z prezesami sądów okręgowych lub wojskowych sądów garnizonowych albo z prokuratorami okręgowymi lub wojskowymi prokuratorami garnizonowymi, dyrektor okręgowy dokonuje niezbędnych uzgodnień z właściwymi prezesami sądów apelacyjnych lub wojskowych sądów okręgowych albo z prokuratorami apelacyjnymi lub wojskowymi prokuratorami okręgowymi.

5. W wypadku gdy nie można osiągnąć porozumienia co do rejonizacji osadzania w trybie określonym w ust. 1 i 4, dyrektor okręgowy występuje z wnioskiem do Dyrektora Generalnego Służby Więziennej o dokonanie niezbędnych uzgodnień odpowiednio z kierownikami właściwych komórek organizacyjnych podległych Ministrowi Sprawiedliwości lub Ministrowi Obrony Narodowej albo Komendantem Głównym Policji.

6. W dokumencie ustalającym rejonizację osadzania wskazuje się w szczególności, do których wyznaczonych aresztów śledczych kierować będą osadzonych wymienionych w § 13 poszczególne sądy i prokuratury.

7. Dokument ustalający rejonizację osadzania dyrektor okręgowy przesyła organom, których rejonizacja dotyczy, dyrektorom podległych jednostek penitencjarnych, a w wypadku wymienionym w ust. 2 — ponadto właściwym dyrektorom okręgowym.

§ 15. 1. W wypadku braku wolnych miejsc zakwaterowania w areszcie śledczym, inny taki areszt, właściwy do przyjmowania tymczasowo aresztowanych, ustala się w trybie określonym w § 14.

2. W uzasadnionym wypadku, w szczególności wynikającym z potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego lub zapewnienia bezpieczeństwa osobie pozbawionej wolności, właściwy dyrektor okręgowy wraz z organem dysponującym lub wzywającym uzgadniają, w którym areszcie śledczym ma być osadzona określona osoba.

§ 16. 1. Tymczasowo aresztowany, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, może być przeniesiony do innego aresztu śledczego wyłącznie na podstawie pisemnego polecenia lub pisemnej zgody organu dysponującego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osoby, którą można przenieść do innej jednostki penitencjarnej na podstawie art. 223 k.k.w.

3. Termin i sposób przetransportowania osadzonego, o którym mowa w ust. 1, w związku z potrzebą udzielenia mu świadczeń leczniczych lub przeprowadzenia badań, a także tryb powiadomienia o realizacji transportu uzgadnia się z organem dysponującym, chyba że organ ten ustali inaczej. Przepis stosuje się odpowiednio do transportów powrotnych. Z uzgodnienia telefonicznego sporządza się notatkę urzędową, którą włącza się do akt osobowych części „A” osadzonego.

4. W razie konieczności udzielenia natychmiastowej pomocy lekarskiej osadzonemu, o którym mowa w ust. 1, areszt śledczy może dokonać samodzielnie przetransportowania lub czasowego przeniesienia osadzonego do innej jednostki penitencjarnej, powiadając o tym organ dysponujący nie później niż pierwszego dnia roboczego po wyjeździe osadzonego.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w wypadku konieczności przetransportowania do wyznaczonego aresztu śledczego osadzonego zakwalifikowanego jako wymagającego osadzenia w areszcie śledczym lub w zakładzie karnym typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo aresztu lub zakładu albo jako wymagającego osadzenia w tym areszcie lub zakładzie w wyznaczonym oddziale lub celi.

§ 17. Przepisy § 15 i 16 stosuje się odpowiednio do organu wzywającego oraz skazanego lub ukaranego, jeżeli jego pobyt w danej jednostce penitencjarnej jest niezbędny ze względu na udział w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania.

§ 18. Przetransportowanie tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności w związku ze skierowaniem go do oddziału terapeutycznego, następuje za zgodą organu dysponującego.

§ 19. W wypadku uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji lub zastosowania tymczasowego aresztowania w innej sprawie wobec osadzonego odbywającego karę w zakładzie karnym typu półotwartego lub otwartego, transportuje się go do najbliższego aresztu śledczego. W wypadku osoby odbywającej karę w zakładzie karnym typu zamkniętego powiadamia się organ dysponujący o konieczności przetransportowania osadzonego do aresztu śledczego.

§ 20. 1. O skierowaniu osadzonego do aresztu śledczego niezgodnie z rejonizacją osadzania, ustaloną dla danego organu dysponującego lub wzywającego, dyrektor powiadamia ten organ oraz dyrektora

okręgowego. Przepisu nie stosuje się w wypadku wymienionym w § 15 ust. 2.

2. Jeżeli w wyniku przekazania tymczasowo aresztowanego do dyspozycji innego organu jest konieczne przetransportowanie go do aresztu śledczego, ustalonego w rejonizacji osadzania dla tego organu, dyrektor powiadamia o tym organ dysponujący.

3. W wypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 dyrektor może, po 14 dniach od dnia przyjęcia lub przekazania, dokonać samodzielnie przetransportowania osadzonego do właściwego ze względu na rejonizację aresztu śledczego, chyba że organ dysponujący lub wzywający powiadomi, iż inaczej uzgodnił z dyrektorem okręgowym.

Rozdział 3

Przyjmowanie tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych

§ 21. 1. Przyjęcie do aresztu śledczego tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego następuje po sprawdzeniu:

- 1) dokumentów niezbędnych do przyjęcia;
- 2) tożsamości osoby przyjmowanej.

2. Do aresztu śledczego nie może być przyjęty osadzony, co do którego ustalono, że został wydany do udziału w czynności procesowej z innej jednostki penitencjarnej i nadal pozostaje w jej ewidencji. Przepisu nie stosuje się do osadzonych, którzy w czasie czynności procesowych zbiegli.

§ 22. 1. Prawidłowość przyjęcia tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego podlega kontroli kierownika, który potwierdza ten fakt datą i podpisem oraz odciskiem stempla na pierwszej stronie orzeczenia.

2. W wypadku przyjęcia osadzonego w dniu wolnym od pracy albo po godzinach pracy lub dyżuru pracowników działu ewidencji, kontroli wymienionej w ust. 1 dokonuje się pierwszego dnia roboczego po przyjęciu.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w wypadku wprowadzenia do wykonania kolejnego postanowienia w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania albo postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w kolejnej sprawie.

§ 23. 1. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia tymczasowo aresztowanego jest odpis postanowienia sądu o zastosowaniu albo przedłużeniu tymczasowego aresztowania, którego termin stosowania nie minął, w tym również w formie wyciągu z protokołu rozprawy, wraz z nakazem przyjęcia.

2. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydanej w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym jest odpis postanowienia sądu o umieszczeniu osoby wydanej w areszcie śledczym, wraz z nakazem przyjęcia.

3. Przyjęcie tymczasowo aresztowanego, wobec którego zarządzono poszukiwanie, może nastąpić także na podstawie doręczonych przez organ doprowadzający telefaksowych kopii dokumentów wymienionych w ust. 1.

§ 24. 1. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia skazanego lub ukaranego jest:

- 1) odpis prawomocnego wyroku, którym wymierzono karę pozbawienia wolności, aresztu wojskowego albo karę aresztu, wraz z nakazem przyjęcia;
- 2) odpis prawomocnego wyroku, którym wymierzono karę pozbawienia wolności, aresztu wojskowego albo aresztu z warunkowym zawieszeniem wykonania tych kar, karę ograniczenia wolności lub karę grzywny, oraz odpis orzeczenia zawierającego rozstrzygnięcie, na podstawie którego kara powinna być wykonana, a w szczególności orzeczenia o:
 - a) wykonaniu warunkowo zawieszanej kary,
 - b) odwołaniu warunkowego zwolnienia albo amnestii,
 - c) wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności, aresztu wojskowego albo aresztu,
 - d) wykonaniu kary pozbawienia wolności związanej ze stosowaniem środka zabezpieczającego, polegającego na umieszczeniu skazanego na okres próby w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego— wraz z nakazem przyjęcia;
- 3) odpis orzeczenia o wymierzeniu kary porządkowej, wraz z nakazem przyjęcia.

2. W wypadku zastosowania tymczasowego aresztowania na podstawie art. 249 § 4 k.p.k. wobec osoby skazanej wyrokiem prawomocnym, przyjęcie skazanego następuje na podstawie odpisu postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania oraz odpisu prawomocnego wyroku, wraz z nakazem przyjęcia.

3. W wypadku orzeczenia kary za wykroczenie osobie, która czasowo przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo nie ma na nim stałego miejsca zamieszkania lub miejsca stałego pobytu, przyjęcie ukaranego może nastąpić także po doręczeniu odpisu

nieprawomocnego wyroku; przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Przyjęcie skazanego lub ukaranego, wobec którego zarządzono poszukiwanie, może nastąpić także na podstawie doręczonych przez organ doprowadzający telefaksowych kopii dokumentów wymienionych w ust. 1.

§ 25. 1. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia dłużnika, wobec którego w postępowaniu cywilnym zastosowano środek przymusu skutkujący pozbawieniem wolności, jest odpis prawomocnego orzeczenia, którym sąd orzekł grzywnę z zamianą na areszt, wraz z nakazem przyjęcia.

2. Przyjęcie dłużnika może nastąpić po przekazaniu przez organ doprowadzający, wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 1, sumy potrzebnej na wyżywienie dłużnika przez czas wykonywania środka przymusu lub dokumentu potwierdzającego dokonanie wpłaty tej sumy na rzecz jednostki penitencjarnej albo odpisu orzeczenia zawierającego informację o zwolnieniu wierzyciela od kosztów sądowych w tej sprawie.

§ 26. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia obywatela polskiego skazanego przez sąd państwa obcego lub Międzynarodowy Trybunał Karny na karę pozbawienia wolności, w celu wykonania kary w Rzeczypospolitej Polskiej, jest odpis postanowienia sądu okręgowego o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, którego termin stosowania nie minął, wraz z nakazem przyjęcia.

§ 27. 1. Przyjęcie skazanego lub ukaranego, korzystającego z przerwy w wykonaniu kary, do jednostki penitencjarnej, w której znajdują się jego akta osobowe, następuje w wypadku:

- 1) upływu okresu, na jaki przerwa została udzielona;
- 2) otrzymania odpisu prawomocnego postanowienia o odwołaniu przerwy;
- 3) złożenia przez skazanego lub ukaranego pisemnego oświadczenia, że dobrowolnie wyraża zgodę na wykonywanie kary, jeżeli termin zgłoszenia się po przerwie jeszcze nie upłynął.

2. Przyjęcie skazanego lub ukaranego, doprowadzonego po przerwie w wykonaniu kary, do jednostki penitencjarnej, w której nie ma jego akt osobowych, następuje, jeżeli:

- 1) jednostką tą jest areszt śledczy;
- 2) organ doprowadzający doręczy dokument stwierdzający, w jakiej jednostce penitencjarnej znajdują się akta;
- 3) uzgodniono z dyrektorem, kierownikiem albo upoważnionym pracownikiem działu ewidencji jed-

nostki, w której znajdują się akta osobowe skazanego lub ukaranego, że zachodzą okoliczności wymienione w ust. 1 pkt 1 lub 2. Uzgodnienia dokonuje się telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną. Dokument potwierdzający dokonane uzgodnienie włącza się do akt osobowych część „A”.

3. O przyjęciu skazanego lub ukaranego, o którym mowa w ust. 2, powiadamia się natychmiast — telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną — jednostkę, w której znajdują się jego akta osobowe.

§ 28. 1. Do przyjęcia osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, jest niezbędne potwierdzenie tego faktu — telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną — przez jednostkę penitencjarną, w ewidencji której osadzony pozostaje. Dokument potwierdzający dokonane uzgodnienie włącza się do akt osobowych część „A”.

2. Jeżeli osadzony, o którym mowa w ust. 1, został doprowadzony, organ doprowadzający doręcza pismo stwierdzające, kiedy i z jakiej jednostki nastąpiła ucieczka albo którą jednostkę osadzony opuścił w związku z udzieloną przepustką.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w wypadku zatrzymania osadzonego korzystającego z przepustki przez uprawniony organ w związku z naruszeniem przez niego porządku prawnego; pismo doręczone przez organ doprowadzający powinno ponadto zawierać informację o przyczynie zatrzymania.

4. W wypadku uzyskania informacji, że osoba, o której mowa w ust. 1, została skreślona z ewidencji jednostki penitencjarnej, powiadamia się o tym natychmiast najbliższą jednostką organizacyjną Policji, aby ustaliła, czy Policja dysponuje dokumentami uprawniającymi do zatrzymania i doprowadzenia tej osoby do aresztu śledczego.

5. O przyjęciu osadzonego, o którym mowa w ust. 1 i 3, powiadamia się natychmiast — telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną — jednostkę wymienioną w ust.1, wzywając jednocześnie do przesłania jego akt osobowych, dokumentów i depozytów.

§ 29. W wypadku gdy przy przyjęciu doręczono telefaksowe kopie dokumentów, informację o tym zamieszcza się na zawiadomieniu o przyjęciu. Organ zarządzający osadzenie przesyła bezzwłocznie do jednostki penitencjarnej odpisy dokumentów niezbędnych do przyjęcia.

§ 30. 1. Dokumentami, za pomocą których sprawdza się tożsamość osoby przyjmowanej, są:

1) w wypadku obywatela polskiego:

- a) dowód osobisty,
- b) paszport,
- c) książeczka żeglarska;

2) w wypadku cudzoziemca:

- a) dokument podróży,
- b) karta stałego pobytu lub karta czasowego pobytu wydane przed dniem 1 lipca 2001 r. albo karta pobytu wydana po dniu 1 lipca 2001 r.,
- c) polski dokument tożsamości cudzoziemca,
- d) polski dokument podróży dla cudzoziemca,
- e) tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca,
- f) tymczasowe zaświadczenie tożsamości cudzoziemca.

2. Do aresztu śledczego nie może być przyjęta, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, osoba nieposiadająca ważnego dokumentu, za pomocą którego sprawdza się tożsamość albo gdy do tożsamości osoby przyjmowanej istnieją uzasadnione wątpliwości wynikające z:

- 1) zużycia lub uszkodzenia posiadanego przez nią dokumentu;
- 2) niezgodności w danych określających tożsamość pomiędzy dokumentami albo między dokumentem a informacjami uzyskanymi od osoby przyjmowanej;
- 3) braku możliwości uzyskania potwierdzenia tożsamości od osoby przyjmowanej.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) tożsamość osoby doprowadzonej zostanie stwierdzona na piśmie przez organ doprowadzający; w wypadku obywatela polskiego pismo powinno zawierać także informację o numerze ewidencyjnym PESEL, a w wypadku cudzoziemca — jego obywatelstwo;
- 2) sprawdzenie tożsamości osadzonego zgłaszającego się po przerwie w wykonaniu kary, ucieczce albo przepustce jest możliwe na podstawie karty identyfikacyjnej, karty tożsamości lub rysopisu i zdjęć znajdujących się w jego aktach osobowych.

4. W razie doprowadzenia tymczasowo aresztowanego, którego tożsamości nie ustalono, organ doprowadzający doręcza pismo stwierdzające, że osoba doprowadzona jest osobą o nieustalonej tożsamości, której dotyczy postanowienie o tymczasowym aresztowaniu i nakaz przyjęcia.

5. W wypadku wymienionym w ust. 3 pkt 1 oraz w ust. 4 organ doprowadzający doręcza ponadto aktualne zdjęcie osoby doprowadzonej.

6. Identyfikacji osoby przyjmowanej dokonuje się ponadto, korzystając z przekazanych przez sąd informacji, o których mowa w art. 11 § 2 k.k.w.

7. W razie wątpliwości co do tożsamości osoby zgłaszającej się do odbycia kary, w szczególności z przyczyn określonych w ust. 2, powiadamia się najbliższą jednostką organizacyjną Policji o potrzebie potwierdzenia tożsamości takiej osoby. Do czasu potwierdzenia tożsamości przez Policję osoba zgłaszająca się nie może być przyjęta.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio w wypadku zgłaszającego się do jednostki penitencjarnej osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki.

§ 31. 1. Do aresztu śledczego nie może być przyjęta osoba:

- 1) doprowadzona do odbycia zastępczej kary pozbawienia wolności lub zastępczej kary aresztu za nieuiszczoną grzywnę, która wpłaci w tym areszcie kwotę pieniężną przypadającą jeszcze do uiszczenia;
- 2) co do której ustalono, że podlega zwolnieniu w dniu, w którym zgłosiła się lub została doprowadzona do odbycia kary.

2. Decyzję o nieprzyjęciu osoby z powodów wymienionych w ust. 1 podejmuje dyrektor lub osoba go zastępująca. O decyzji powiadamia się właściwy sąd, dołączając do pisma orzeczenie wraz z nakazem przyjęcia. Decyzję i kopię pisma przechowuje się w dokumentacji działu ewidencji. Przepisy § 37 ust. 1 i 5 stosuje się odpowiednio.

§ 32. 1. Do aresztu śledczego nie może być przyjęta osoba będąca rodzicem lub opiekunem — wraz z dzieckiem, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przyjmowanie kobiet zgłaszających się lub doprowadzonych, wraz z dzieckiem, do jednostki penitencjarnej, przy której zorganizowano dom dla matki i dziecka, regulują przepisy w sprawie trybu przyjmowania dzieci matek pozbawionych wolności do domów dla matki i dziecka przy wskazanych zakładach karnych oraz szczegółowych zasad organizowania i działania tych placówek.

§ 33. 1. Do aresztu śledczego nie podlega przyjęciu osoba wymagająca leczenia szpitalnego z powodu ostrej psychozy.

2. Do aresztu śledczego nie podlega przyjęciu ponadto:

1) osoba wymagająca natychmiastowego leczenia szpitalnego ze względu na bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia;

2) kobieta od 28. tygodnia ciąży.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do osoby zgłaszającej się albo doprowadzonej po przerwie w wykonaniu kary lub ucieczce oraz osoby, która w wyznaczonym terminie nie powróciła z przepustki. Osobie przyjętej zapewnia się natychmiast odpowiednią opiekę lekarską.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w wypadku osoby, która zgłosiła się albo została doprowadzona do aresztu śledczego, przy którym funkcjonuje szpital z oddziałem mogącym zapewnić tej osobie specjalistyczną opiekę lekarską.

5. Jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że stan zdrowia osoby doprowadzonej nie pozwala na jej przyjęcie, decyzję w tym przedmiocie podejmuje się na podstawie doręczonego przez organ doprowadzający dokumentu sporządzonego przez lekarza. Dokument może być również wystawiony przez lekarza zakładu opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie. Na podstawie tego dokumentu wskazuje się ponadto areszt śledczy, o którym mowa w ust. 4.

6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do osoby zgłaszającej się do odbycia kary, z tym że dokument sporządza lekarz zakładu opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, a jeżeli nie jest to możliwe — pozawięziennego zakładu opieki zdrowotnej.

7. W wypadkach wymienionych w ust. 4 przyjęcie do aresztu śledczego, przy którym funkcjonuje szpital, następuje także wówczas, gdy w nakazie przyjęcia wskazano inną jednostkę penitencjarną.

§ 34. 1. W wypadku doprowadzenia do jednostki penitencjarnej osoby z obrażeniami ciała organ doprowadzający doręcza dokumenty informujące o okolicznościach i przyczynach powstania tych obrażeń oraz dokument sporządzony przez lekarza, zawierający ich opis. Dokument może być również wystawiony przez lekarza zakładu opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności jednostki penitencjarnej, do której nastąpiło doprowadzenie.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do osoby zgłaszającej się do odbycia kary, z tym że dokument sporządza lekarz zakładu opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, a jeżeli nie jest to możliwe — pozawięziennego zakładu opieki zdrowotnej.

3. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 2, zgłosiła, że obrażenia powstały w związku z jej zatrzymaniem lub po zatrzymaniu, informację o doprowadzeniu takiej

osoby, wraz z jej wyjaśnieniami dotyczącymi przyczyn i okoliczności powstania obrażeń, przesyła się sędziemu penitencjarnemu.

§ 35. 1. Przyjmowanie tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych do aresztu śledczego odbywa się codziennie, z wyjątkiem dni ustawowo wolnych od pracy, w godz. 8⁰⁰—16⁰⁰, a w soboty w godz. 8⁰⁰—12⁰⁰. W uzasadnionych wypadkach przyjęcie osoby doprowadzonej może nastąpić także w innym czasie oraz w dni wolne od pracy — po uprzednim ustaleniu warunków przyjęcia z dyrektorem lub osobą go zastępującą.

2. Przyjmowanie osadzonych zgłaszających się do jednostki penitencjarnej po przerwie w wykonaniu kary, ucieczce oraz tych, którzy w wyznaczonym terminie nie powrócili z przepustki, odbywa się każdego dnia przez całą dobę.

3. Przyjmowanie dłużnika, wobec którego w postępowaniu cywilnym zastosowano środek przymusu skutkujący pozbawieniem wolności, odbywa się w terminie uzgodnionym z komornikiem.

4. W wypadku gdy przyjmowanie odbywa się po godzinach pracy lub dyżuru pracowników działu ewidencji, realizuje je, w zakresie ustalonym przez dyrektora, dowódca zmiany.

§ 36. 1. W wypadku doprowadzenia skazanego lub ukaranego organ doprowadzający doręcza dokument stwierdzający datę jego zatrzymania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do tymczasowo aresztowanego, jeżeli informacja o dacie zatrzymania nie jest zawarta w postanowieniu o zastosowaniu tymczasowego aresztowania.

3. Po zgłoszeniu się osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, oraz skazanego lub ukaranego po przerwie w wykonaniu kary sporządza się notatkę urzędową, odnotowując w niej datę zgłoszenia. Notatkę włącza się do akt osobowych część „A”.

§ 37. 1. Po przyjęciu osoby doprowadzonej wydaje się organowi doprowadzającemu potwierdzenie przyjęcia. Przepisu nie stosuje się w wypadku doprowadzenia osadzonego przez funkcjonariuszy Służby Więziennej; dowódca zmiany odnotowuje ten fakt w książce przebiegu służby.

2. W każdym wypadku odmowy przyjęcia tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego sporządza się natychmiast szczegółową notatkę urzędową, którą podpisuje dyrektor lub osoba go zastępująca. Notatka powinna zawierać w szczególności dane osobowe, informacje o doręczonych dokumentach, organie doprowadzającym i przyczynie odmowy przy-

jęcia oraz jednostce, w której przyjęcie może ewentualnie nastąpić.

3. Notatkę dołącza się do odpisu orzeczenia ocze-kującego na wykonanie lub akt zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary, a w innych wypadkach przechowuje się w dokumentacji działu ewidencji. Jeżeli odmowa przyjęcia miała miejsce z przyczyn określonych w § 33 ust. 1 i 2, do notatki dołącza się dokument sporządzony przez lekarza albo jego odpis lub kserokopię.

4. Kopię notatki doręcza się, za pokwitowaniem, organowi doprowadzającemu albo osobie zgłaszającej się do odbycia kary, a ponadto przesyła się natychmiast telefaksem:

- 1) organowi dysponującemu;
- 2) właściwemu sądowi, a w wypadku zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary — sądowi penitencjarnemu, który jej udzielił;
- 3) dyrektorowi okręgowemu.

5. W wypadku gdy decyzję o odmowie przyjęcia podejmuje dowódca zmiany, niezależnie od sporządzenia i podpisania notatki wymienionej w ust. 2, odnotowuje on ten fakt w książce przebiegu służby.

§ 38. 1. Dokumenty osobiste osadzonego, a w szczególności dokumenty wymienione w § 30 ust. 1 oraz przekazane przez niego do depozytu legitymacje ubezpieczeniowe, legitymacje organizacji społecznych i politycznych, świadectwa szkolne lub dyplomy, umieszcza się w oddzielnej kopercie, uwidaczniając na niej jego dane osobowe oraz numer ewidencyjny. Koperty z dokumentami przechowuje się w miejscu należycie zabezpieczonym.

2. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, ewidencjonuje się w aktach osobowych część „A”, odnotowując ich nazwę i numer oraz datę przyjęcia do depozytu. Prawidłowość odnotowania w aktach danych dotyczących dokumentu osadzonego potwierdza czytelnym podpisem.

3. Dokumenty wymienione w § 33 ust. 5 i 6 oraz w § 34 ust. 1 i 2, a także dokumentację medyczną przyjmowanego, o ile przekazał ją do depozytu, przekazuje się do zakładu opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności.

4. Książeczkę wojskową skazanego na karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego przesyła się do wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą jest on objęty, a legitymację służbową żołnierza zawodowego skazanego na taką karę — do dowódcy jednostki wojskowej, w której pełni lub ostatnio pełnił zawodową służbę wojskową.

5. Na pisemne polecenie organu prowadzącego postępowanie karne, wydane w związku ze stosowaniem środka zapobiegawczego polegającego na zakazie opuszczania przez osadzonego kraju, połączonych z zatrzymaniem mu paszportu lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy, przesyła się je do organu wskazanego w piśmie.

6. W kopercie, o której mowa w ust. 1, przechowuje się również przesłane przez sąd zawiadomienie o osobie, która nie ma czynnego i biernego prawa wyborczego.

7. Na wniosek osadzonego dokumenty osobiste mogą być wydane, za pokwitowaniem, wskazanej przez niego osobie. Dokument wymieniony w § 30 ust. 1 może być wydany tylko w szczególnie uzasadnionym wypadku. Wydanie dokumentu tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, wymaga pisemnej zgody organu dysponującego.

8. Pokwitowanie, o którym mowa w ust. 7, przechowuje się w kopercie wymienionej w ust. 1, a po zwolnieniu osadzonego lub skreśleniu go z ewidencji jednostki penitencjarnej włącza się do akt osobowych część „A”.

§ 39. 1. O przyjęciu tymczasowo aresztowanego oraz o przetransportowaniu go z innej jednostki penitencjarnej zawiadamia się organ dysponujący. Zawiadomienie przesyła się nie później niż pierwszego dnia roboczego po przyjęciu lub przetransportowaniu osadzonego.

2. Zawiadomienie o przyjęciu oraz przetransportowaniu tymczasowo aresztowanego w związku z poszukiwaniem go listem gończym wysyła się telefaksem nie później niż do godziny 12⁰⁰ pierwszego dnia po przyjęciu lub przetransportowaniu.

3. O przetransportowaniu osadzonego z innej jednostki penitencjarnej, w związku z jego udziałem w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania, zawiadamia się organ wzywający. Zawiadomienie przesyła się nie później niż pierwszego dnia roboczego po przetransportowaniu osadzonego.

4. O przyjęciu skazanego lub ukaranego zawiadamia się, drukiem „Obliczenie kary”, właściwy sąd; po przerwie w wykonaniu kary zawiadamia się ponadto sąd penitencjarny.

5. O przyjęciu osoby podlegającej osadzeniu jednocześnie w kilku sprawach poszczególne organy zawiadamia się wyłącznie w zakresie dotyczącym ich sprawy.

§ 40. Jeżeli tymczasowo aresztowany podczas przyjęcia lub bezpośrednio po przyjęciu do aresztu

śledczego skorzysta z prawa do poinformowania o miejscu swojego pobytu, o którym mowa w art. 211 § 2 k.k.w., podpisane przez niego zawiadomienia przesyła się do:

- 1) osoby najbliższej albo innej osoby, stowarzyszenia, organizacji lub instytucji oraz do obrońcy, zgodnie z podanymi przez tymczasowo aresztowanego adresami;
- 2) właściwego urzędu konsularnego, a w razie braku takiego urzędu — do właściwego przedstawicielstwa dyplomatycznego, w wypadku cudzoziemca.

§ 41. O wprowadzeniu do wykonania, wobec osoby już przebywającej w jednostce penitencjarnej, wyroku albo postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w innej sprawie, zawiadamia się odpowiednio właściwy sąd lub organ dysponujący oraz dział penitencjarny. Przepisy § 39 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

§ 42. 1. O przyjęciu osoby podlegającej obowiązkowi czynnej służby wojskowej, która nie stawiała do poboru:

- 1) mężczyzny — począwszy od dnia 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym kończy 18 lat życia, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego, w którym kończy 28 lat życia,
- 2) kobiety, która ukończyła średnią lub policealną szkołę medyczną — począwszy od dnia 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym kończy 18 lat życia, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego, w którym kończy 24 lata życia

— zawiadamia się wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) właściwego dla miejsca pobytu stałego (zamieszkania) lub pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące.

2. O przyjęciu osoby podlegającej obowiązkowi czynnej służby wojskowej, która stawiała do poboru:

- 1) mężczyzny — począwszy od dnia 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym kończy 19 lat życia, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego, w którym kończy 50 lat, a posiadającego stopień wojskowy chorążego lub oficera — 60 lat życia,
- 2) kobiety, która ukończyła średnią lub policealną szkołę medyczną — począwszy od dnia 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym kończy 19 lat życia, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego, w którym kończy 40 lat, a posiadającą stopień wojskowy chorążego lub oficera — 50 lat życia

— zawiadamia się wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą jest ona objęta.

3. Przynależność ewidencyjną osób do wojskowych komendantów uzupełnień ustala się na podsta-

wie wpisów zamieszczonych w wojskowych dokumentach osobistych, a w razie ich braku — na podstawie informacji uzyskanych od osoby przyjmowanej.

4. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie przynależności ewidencyjnej osoby wymienionej w ust. 2, zawiadomienia o jej przyjęciu do jednostki penitencjarnej nie sporządza się.

Rozdział 4

Rozmieszczanie tymczasowo aresztowanych

§ 43. 1. Izolowanie od siebie osób powiązanych następuje na podstawie pisemnej informacji organu dysponującego, zawierającej w szczególności ich dane osobowe. Informacja może być także przekazana przez sąd, który zastosował tymczasowe aresztowanie.

2. Zaprzestanie izolowania osób powiązanych następuje po:

- 1) przesłaniu przez organ dysponujący do aresztu śledczego pisemnej informacji o tym, że dalsze ich izolowanie jest zbędne;
- 2) wyroku skazującym sądu pierwszej instancji.

§ 44. 1. W celu zapewnienia właściwej izolacji osób powiązanych, tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, dzieli się na grupy.

2. Liczbę grup oraz ich rozmieszczenie w budynkach i oddziałach mieszkalnych ustala dyrektor.

3. Grupy tymczasowo aresztowanych powinny być rozmieszczone w sposób uniemożliwiający przekazywanie informacji między tymczasowo aresztowanymi z różnych grup.

4. W skład tej samej grupy może wchodzić tylko jeden z tymczasowo aresztowanych, którzy mają być od siebie izolowani.

5. Podczas pobytu poza celą mieszkalną tymczasowo aresztowani nie mogą mieć możliwości nawiązania kontaktów z osobami spoza swojej grupy.

6. W celu uniemożliwienia kontaktów, o których mowa w ust. 5, spacerów, kąpiele, zajęcia kulturalno-oświatowe, sportowe i wychowania fizycznego oraz inne zajęcia zbiorowe dla poszczególnych grup tymczasowo aresztowanych odbywają się według planów zatwierdzanych przez dyrektora.

§ 45. 1. Rozmieszczania tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności:

- 1) w grupach,
- 2) w celach według kryterium wieku, uprzedniej karalności i używania wyrobów tytoniowych,
- 3) funkcjonariuszy organów powołanych do ochrony bezpieczeństwa publicznego albo funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej, pracowników organów wymiaru sprawiedliwości i ścigania oddzielnie od pozostałych tymczasowo aresztowanych

— dokonuje dział ewidencji.

2. Przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio do byłych funkcjonariuszy lub pracowników, jeżeli tymczasowe aresztowanie nastąpiło w okresie do roku od zakończenia przez nich służby lub pracy.

3. Rozmieszczania tymczasowo aresztowanych, w stosunku do których organ dysponujący udzielił wskazań mających na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania karnego i zapewnienie bezpieczeństwa w areszcie śledczym, dokonuje dział ewidencji w uzgodnieniu z właściwymi służbami aresztu.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przy rozmieszczaniu tymczasowo aresztowanych zachodzi potrzeba uwzględnienia wskazań właściwych służb aresztu śledczego mających na celu zapewnienie porządku i bezpieczeństwa w areszcie oraz zaleceń lekarskich, psychologicznych lub rehabilitacyjnych.

§ 46. 1. Przemieszczania tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, pomiędzy celami, z powodów innych niż wymienione w § 45 ust. 1 i 2, dokonuje dział ewidencji na wniosek właściwego działu aresztu śledczego.

2. Po godzinach pracy lub dyżuru pracowników działu ewidencji czynności, o których mowa w ust. 1 oraz w § 45 ust. 1 i 2, może, w uzasadnionych wypadkach, zrealizować dowódca zmiany. Pisemną informację na ten temat dowódca zmiany przekazuje do działu ewidencji natychmiast po wznowieniu pracy lub dyżuru przez pracowników tego działu.

3. Przemieszczenie tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, do oddziału terapeutycznego następuje po przekazaniu do działu ewidencji zgody organu dysponującego w tej sprawie; dokument ten włącza się do akt osobowych część „A”.

4. Tymczasowo aresztowany dorosły, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, może być umieszczony w celi wspólnie z młodocianym lub młodocianymi po przedłożeniu w dziale ewidencji do wglądu decyzji dyrektora w tej sprawie.

§ 47. Rozmieszczenia osadzonych w oddziałach szpitalnych dokonuje funkcjonariusz lub pracownik zakładu opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, kierując się przede wszystkim wskazaniami medycznymi; tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, należy, w miarę możliwości, osadzać odrębnie od skazanego lub ukaranego.

Rozdział 5

Obliczanie okresu wykonywania kary i środka przymusu

§ 48. 1. Po otrzymaniu zawiadomienia o wyroku skazującym sądu pierwszej instancji lub odpisu tego wyroku dokonuje się wstępnego ustalenia terminu końca kary orzeczonej wobec tymczasowo aresztowanego. Ustalony termin odnotowuje się na obwolicie akt osobowych części „A”.

2. W wypadku gdy z treści otrzymanego zawiadomienia o uprawomocnieniu się wyroku skazującego wynika, że wyrok skazujący sądu pierwszej instancji uległ zmianie, oraz w wypadku wymienionym w § 24 ust. 2 przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Uptyw wstępnie ustalonego terminu końca kary nie skutkuje zwolnienia z jednostki penitencjarnej.

§ 49. 1. Obliczenia okresu wykonywania kary pozbawienia wolności, zastępczej kary pozbawienia wolności, kary aresztu wojskowego, zasadniczej lub zastępczej kary aresztu, kary porządkowej oraz środka przymusu, zwanego dalej „okresem wykonywania kary”, dokonuje się po otrzymaniu podlegającego wykonaniu dokumentu, z którego treści wynika konieczność ustalenia terminu początku i końca wykonywania kary lub środka.

2. W wypadku gdy konieczność dokonania obliczenia okresu wykonywania kary jest związana z przyjęciem skazanego lub ukaranego w dniu wolnym od pracy albo po godzinach pracy lub dyżuru pracowników działu ewidencji, obliczenie powinno być dokonane pierwszego dnia roboczego po przyjęciu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie konieczności ustalenia terminu, do którego tymczasowe aresztowanie ma trwać, jeżeli termin ten nie został wskazany w postanowieniu o zastosowaniu tego środka.

§ 50. 1. Wymiar kary odnotowuje się w aktach i dokumentach ewidencyjnych w takich jednostkach czasu, w jakich została wymierzona. Ustalając termin końca kary, ustala się najpierw rok, a następnie miesiąc i dzień.

2. Kara wymierzona w latach kończy się po upływie tylu lat, ile wynosi jej wymiar, takiego samego dnia i miesiąca, jakiego się rozpoczęła.

3. Kara wymierzona w miesiącach kończy się po upływie tylu miesięcy, ile wynosi jej wymiar, takiego samego dnia, jakiego się rozpoczęła.

4. W trakcie obliczania kary nie stosuje się dat nieistniejących w danym miesiącu, zamieniając je na ostatni dzień tego miesiąca.

5. Kara wymierzona w dniach kończy się po upływie tylu dni, ile wynosi jej wymiar.

6. Kara tygodnia pozbawienia wolności kończy się dnia noszącego tę samą nazwę co dzień jej rozpoczęcia.

§ 51. 1. Obliczenia okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary dokonuje się w latach i dniach. Wszystkie okresy odbywania kary w tej samej sprawie podlegają zsumowaniu przed zaliczeniem, bez zamiany dni na miesiące lub lata.

2. Ten sam okres czasu nie może być zaliczony na poczet różnych kar.

3. Jeżeli sąd nie zaliczył okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary lub nieprawidłowo zaliczył ten okres, występuje się do właściwego sądu z wnioskiem o usunięcie nieprawidłowości w trybie art. 420 § 1 lub § 2 k.p.k.

§ 52. 1. Początek wykonywania kary liczy się od dnia:

- 1) zakończenia wykonywania poprzedniej kary, jeżeli wobec tego samego skazanego lub ukaranego wykonuje się kilka kar, chyba że w pkt 2—14 ustalono inaczej;
- 2) przyjęcia skazanego lub ukaranego, który zgłosił się do odbycia kary;
- 3) zatrzymania skazanego lub ukaranego, który został doprowadzony do odbycia kary;
- 4) zatrzymania w związku z tymczasowym aresztowaniem lub umieszczeniem w schronisku dla nieletnich, którego okres sąd zaliczył na poczet kary;
- 5) zgłoszenia się ukaranego po przepustce udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.;
- 6) zatrzymania albo zgłoszenia się skazanego lub ukaranego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki lub przerwy w wykonaniu kary;
- 7) ustalonego w orzeczeniu sądu okręgowego, określającym karę podlegającą wykonaniu wobec oby-

watela polskiego skazanego przez sąd państwa obcego lub Międzynarodowy Trybunał Karny;

- 8) zatrzymania — jako tymczasowo aresztowanego w związku z popełnieniem przestępstwa w czasie przerwy w wykonaniu kary — skazanego lub ukaranego korzystającego z takiej przerwy;
- 9) zatrzymania — jako tymczasowo aresztowanego w innej sprawie — skazanego lub ukaranego, jeżeli w jednostce penitencjarnej, do której został przyjęty, zarejestrowano przed jego zatrzymaniem wyrok oczekujący na wykonanie;
- 10) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której ewidencji jest ujęty tymczasowo aresztowany, prawomocnego wyroku w innej sprawie;
- 11) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której ewidencji jest ujęty skazany lub ukarany, wyroku uprawomocnionego wcześniej niż wyrok aktualnie wykonywany;
- 12) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której ewidencji jest ujęty osadzony, orzeczenia o wymierzeniu kary porządkowej lub zastosowaniu środka przymusu. W razie skierowania do wykonania kilku takich kar lub środków wykonuje się je w takiej kolejności, w jakiej wpłynęły;
- 13) wydania postanowienia o udzieleniu warunkowego zwolnienia w stosunku do skazanego, wobec którego ma być wykonywana kara nieobjęta tym postanowieniem, chyba że sąd w postanowieniu określił inny dzień jako termin zwolnienia;
- 14) wejścia w życie amnestii albo dnia wydania decyzji o ułaskawieniu, którymi złagodzone albo darowano karę skazanemu lub ukaranemu, wobec którego ma być wykonywana kara nieobjęta amnestią lub ułaskawieniem. W wypadku gdy termin końca złagodzonej kary przypada po dniu wejścia w życie amnestii lub wydania decyzji o ułaskawieniu, początek wykonywania kolejnej kary ustala się w sposób określony w pkt 1.

2. Przepis ust. 1 pkt 9 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy tymczasowo aresztowany został przetransportowany do jednostki penitencjarnej, w której zarejestrowano, przed jego zatrzymaniem, wyrok oczekujący na wykonanie. Jeżeli data wpływu wyroku do tej jednostki penitencjarnej jest późniejsza od daty zatrzymania, początek kary liczy się od dnia wpływu orzeczenia.

3. W razie objęcia wyrokiem łącznym kilku ze skierowanych do wykonania kar, początek wykonywania kary nieobjętej tym wyrokiem ustala się na dzień wpływu do jednostki penitencjarnej prawomocnego wyroku, którym została orzeczona.

4. Przepisów ust. 1—3 nie stosuje się, jeżeli z zarządzenia sędziego penitencjarnego, o którym mowa w art. 80 § 2 k.k.w., wynika konieczność ustalenia w inny sposób początku wykonywania kar i środków.

§ 53. 1. Jeżeli w czasie przerwy w wykonaniu kary skazany lub ukarany został osadzony w jednostce penitencjarnej do odbycia kary nieobjętej postanowieniem o jej udzieleniu, dalsze wykonanie kary objętej tym postanowieniem może nastąpić w wypadkach wymienionych w § 27 ust. 1. Przepis stosuje się odpowiednio do osoby tymczasowo aresztowanej w związku z popełnieniem przestępstwa w czasie innym niż wymieniony w § 52 ust. 1 pkt 8.

2. Jeżeli wprowadzenie do wykonania kary, w wypadku wymienionym w ust. 1, nie jest możliwe, powiadamia się o tym sąd penitencjarny. Kopię powiadomienia włącza się do akt osobowych części „A”.

§ 54. 1. Zmiany ustalonego okresu wykonywania zastępczej kary pozbawienia wolności lub aresztu, w wypadku uiszczenia grzywny w części, dokonuje się po otrzymaniu odpisu zarządzenia określającego wymiar kary zastępczej pozostałej do wykonania.

2. W wypadku gdy z pisma sporządzonego przez głównego księgowego jednostki penitencjarnej informującego o wysokości kwoty pieniężnej uiszczonej w tej jednostce tytułem grzywny wynika, iż kwota ta jest mniejsza od kwoty przypadającej jeszcze do uiszczenia, powiadamia się właściwy sąd o wysokości przekazanej kwoty. Jeżeli pismo dotyczy aktualnie wykonywanej kary zastępczej, powiadomienie do sądu wysyła się natychmiast telefaksem.

§ 55. 1. W wypadku przyjęcia albo powrotu osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, końcem okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary jest odpowiednio dzień ucieczki lub dzień wyznaczony jako termin powrotu z przepustki, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W wypadku ukaranego korzystającego z przepustki udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c. końcem okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary jest dzień opuszczenia przez niego jednostki penitencjarnej; przepis stosuje się także w razie terminowego powrotu ukaranego z takiej przepustki.

3. W razie odliczenia przez sąd czasu pobytu na przepustce od okresu odbywania kary, końcem okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary jest dzień opuszczenia jednostki penitencjarnej.

4. W razie niezaliczenia skazanemu lub ukaranemu, postanowieniem sądu penitencjarnego wydanym przed dniem 1 września 1998 r., okresu leczenia w związku z dokonaniem samouszkodzeniem, obliczenia okresu odbywania kary dokonuje się przez dolicze-

nie do ustalonego końca kary, która była wprowadzona do wykonania w okresie leczenia, liczby niezaliczonych dni.

5. W razie zarządzenia wykonania uprzednio warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności albo kary ograniczenia wolności oraz jej skrócenia w trybie art. 71 § 2 k.k., w pierwszej kolejności ustala się okres wykonywania kary w wymiarze określonym w wyroku, a następnie od tak ustalonej daty odlicza się liczbę dni zaliczonych przez sąd na poczet kary.

§ 56. 1. W wypadku gdy sąd odroczył lub zawiesił wykonanie kary, której termin początku wykonywania jeszcze nie nastąpił, orzeczenie wraz z nakazem przyjęcia zwraca się.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio także w innych wypadkach, jeżeli sąd nakaże zwrócenie orzeczenia bez wykonania.

§ 57. 1. Jeżeli względy penitencjarne przemawiają za wykonaniem kar i środków przymusu w innej kolejności niż określona w art. 80 k.k.w., występuje się do sędziego penitencjarnego z wnioskiem o wydanie zarządzenia w tej sprawie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się w szczególności w wypadku, gdy wobec osoby skazanej na karę dożywotniego pozbawienia wolności skierowano do wykonania wyrok uprawomocniony później niż wyrok, którym wymierzono tę karę.

3. W razie skierowania do wykonania orzeczenia o zastosowaniu środka zabezpieczającego wobec skazanego lub ukaranego odbywającego karę w innej sprawie, występuje się do sędziego penitencjarnego z wnioskiem o rozstrzygnięcie kolejności wykonywania orzeczonych kar i środków.

4. Jeżeli środek zabezpieczający ma być wykonywany wobec osoby tymczasowo aresztowanej w innej sprawie, występuje się do organu dysponującego z wnioskiem o rozstrzygnięcie, czy tymczasowe aresztowanie ma być nadal stosowane.

§ 58. 1. Obliczenia okresu wykonywania kary dokonuje wyznaczony funkcjonariusz, sprawdza kierownik, a zatwierdza dyrektor.

2. Prawidłowość obliczenia podlega sprawdzeniu po przetransportowaniu skazanego lub ukaranego do innej jednostki penitencjarnej, w wypadkach, o których mowa w § 66, oraz przed zwolnieniem z odbywania danej kary.

3. W razie stwierdzenia nieprawidłowości w obliczeniu okresu wykonywania kary dokonuje się nowego obliczenia.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio w wypadku wstępnego ustalenia terminu końca kary orzeczonej wobec tymczasowo aresztowanego, z tym że termin ten dyrektor zatwierdza na odwołanie zawiadomienia o wyroku skazującym sądu pierwszej instancji.

§ 59. O terminie początku i końca kary informuje się skazanego lub ukaranego drukiem „Obliczenie kary”. Przepis § 107 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 60. 1. Druk „Obliczenie kary” sporządza się w trzech egzemplarzach, z których jeden przesyła się do właściwego sądu, drugi — po dokonaniu czynności wymienionych w § 59 — dołącza się do odpowiedniego orzeczenia w aktach osobowych część „A”, a trzeci przekazuje do działu penitencjarnego.

2. W wypadku zmiany obliczenia okresu wykonywania kary na druku zamieszcza się informację o przyczynie dokonania nowego obliczenia.

3. W wypadku wątpliwości co do prawidłowości obliczenia okresu wykonywania kary występuje się do właściwego sądu z wnioskiem o ich rozstrzygnięcie w trybie art. 13 k.k.w., przedstawiając proponowane obliczenie tego okresu na załączonym do wniosku druku „Obliczenie kary”. Po otrzymaniu postanowienia sądu w tej sprawie dokonuje się, w razie potrzeby, nowego obliczenia okresu wykonywania kary.

§ 61. O okresie wykonywania kary wobec tymczasowo aresztowanego w innej sprawie, a także o jego zmianie, zawiadamia się organ dysponujący, w celu uwzględnienia tej informacji przy zaliczaniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary.

§ 62. W wypadku uznania, że nastąpiło przedawnienie wykonania kary dyrektor zwraca właściwemu sądowi orzeczenie, wraz z nakazem przyjęcia, dołączając pismo określające przyczynę zwrotu.

Rozdział 6

Ewidencja tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych

§ 63. 1. Tymczasowo aresztowanemu, skazanemu i ukaranemu, przyjętemu do jednostki penitencjarnej zakłada się akta osobowe część „A” i część „B”, książkę zdrowia, kartę identyfikacyjną oraz kartę ewidencji widzeń.

2. Osadzonego przyjętego lub przetransportowanego rejestruje się w dokumentach ewidencyjnych.

3. Dane niezbędne do dokonania czynności wymienionych w ust. 1 i 2 uzyskuje się z dokumentów dostępnych osobie przyjmującej. Mogą być one po-

szerzone o informacje uzyskane od osoby przyjmowanej.

4. Dane o osadzonych oraz ich aktualizacje przekazuje się do Centralnego Zarządu każdego dnia roboczego w oparciu o program komputerowy zatwierdzony do użytkowania przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej.

5. Dane wprowadza się do systemu informatycznego w pełnym zakresie wymaganym przez program, o którym mowa w ust. 4. Dane o osadzonych oraz wykonywanych wobec nich wyrokach i postanowieniach w przedmiocie tymczasowego aresztowania powinny być w pełni zgodne z danymi zawartymi w dokumentach.

6. Pliki z danymi przesyła się w formie elektronicznej, w postaci zaszyfrowanej, z żądaniem potwierdzenia odbioru. Sposób przesyłania i szyfrowania plików określa Dyrektor Generalny Służby Więziennej.

7. W wypadku braku potwierdzenia, o którym mowa w ust. 6, do końca dnia następującego po dniu wysłania pliku należy ponownie wysłać plik z danymi.

§ 64. Cudzoziemca będącego obywatelem dwóch lub więcej państw ewidencjonuje się jako obywatela tego państwa, którego dokument podróży stanowił podstawę wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że w postanowieniu lub wyroku stanowiącym podstawę wykonywania pozbawienia wolności ustalono inaczej.

§ 65. 1. Orzeczenia, a także inne dokumenty związane z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu przechowuje się w aktach osobowych część „A”.

2. W aktach osobowych część „A” wydziela się:

- 1) dział pierwszy, do którego włącza się dokumenty związane z zatrzymaniem, przyjęciem, przedłużaniem tymczasowego aresztowania, izolowaniem tymczasowo aresztowanych od siebie, obliczaniem okresu wykonywania kary, wydaniem wyroku łącznego oraz zwolnieniem, zawiadomienia o przekazaniu sprawy do dyspozycji innego organu i skazaniu oraz podlegające wykonaniu orzeczenia, a także postanowienie, o którym mowa w art. 223 § 1 k.k.w.;
- 2) dział drugi, do którego włącza się dokumenty dotyczące transportowania, wydawania do udziału w czynnościach procesowych oraz widzeń;
- 3) dział trzeci, do którego włącza się pozostałe dokumenty urzędowe dotyczące osadzonego;
- 4) dział czwarty, w którym ewidencjonuje się wykorzystane przez skazanego lub ukaranego przepust-

ki wymienione w art. 91 pkt 7, art. 92 pkt 9 oraz art. 138 § 1 pkt 7 i 8 k.k.w., a także czasowe pobyty w innej jednostce penitencjarnej, oraz do której włącza się zezwolenia na opuszczenie jednostki penitencjarnej udzielone na podstawie art. 141a § 1 k.k.w. i art. 1059 k.p.c.

3. Przesłaną przez Centralny Zarząd „Kartę informacyjną” włącza się do akt przed działem pierwszym.

4. Dokumenty włączane do akt odnotowuje się w spisach zawartości akt, zakładanych osobno dla każdej ze spraw w dziale pierwszym oraz osobno dla działu drugiego, trzeciego i czwartego. Przed dołączeniem dokumentów ustala się, w szczególności na podstawie sygnatury akt prokuratorskich, czy dotyczą danej sprawy.

5. Do akt osobowych część „A” wkleja się zdjęcie osadzonego. Zdjęcie podlega uaktualnieniu, jeżeli jest to uzasadnione zmianą wyglądu osadzonego.

§ 66. 1. W wypadku przyjęcia osadzonego, który dokonał ucieczki albo korzystał z przepustki lub przerwy w wykonaniu kary, do jednostki penitencjarnej niedysponującej jego aktami osobowymi należy:

- 1) założyć zastępcze akta osobowe, które prowadzi się w sposób określony w § 65;
- 2) odnotować w nich, po dokonaniu czynności określonych w § 27 ust. 2 pkt 3 lub § 28 ust. 1, tymczasowe aresztowania i kary podlegające wykonaniu;
- 3) spowodować przesłanie uprzednio założonych akt osobowych do jednostki penitencjarnej, w której osadzony obecnie przebywa;
- 4) włączyć dokumenty znajdujące się w zastępczych aktach do odpowiednich działów otrzymanych akt;
- 5) połączyć obydwie obwoluty akt osobowych część „A” w sposób umożliwiający odczytanie poczynionych na nich adnotacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, gdy:

- 1) osadzony został doprowadzony do aresztu śledczego w związku z inną sprawą;
- 2) po założeniu akt osobowych część „A” okaże się, że przyjęty osadzony pozostaje w ewidencji innej jednostki penitencjarnej.

§ 67. 1. Zastępcze akta osobowe zakłada się również w razie wydania z jednostki penitencjarnej właściwych akt osobowych.

2. Zastępcze akta likwiduje się po zwrocie właściwych akt. Obwolutę właściwych akt uzupełnia się informacjami odnotowanymi na obwolucie zastępczych

akt, a przechowywane w nich dokumenty włącza się do odpowiednich działów właściwych akt.

§ 68. 1. Sposób prowadzenia:

- 1) akt osobowych część „B” regulują przepisy w sprawie sposobów prowadzenia oddziaływań penitencjarnych w zakładach karnych i aresztach śledczych;
- 2) akt osobowych część „C” regulują przepisy w sprawie szczegółowych zasad zatrudniania skazanych;
- 3) książki zdrowia regulują przepisy w sprawie rodzajów dokumentacji medycznej oraz sposobu jej prowadzenia i udostępniania w zakładach opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności.

2. Do założonej książki zdrowia dołącza się dokumenty medyczne wymienione w § 38 ust. 3, odnotowując je na czwartej stronie okładki książki.

3. Zakładaną kartę identyfikacyjną wypełnia się w całości.

4. Założone akta osobowe część „B” przekazuje się działowi penitencjarnemu, książkę zdrowia — działowi opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, a kartę identyfikacyjną — działowi ochrony. Akta osobowe część „A” i karta ewidencji widzeń pozostają w dziale ewidencji.

§ 69. 1. W jednostkach penitencjarnych prowadzi się następujące dokumenty ewidencyjne:

- 1) księgę główną osadzonych;
- 2) skorowidz alfabetyczny osadzonych;
- 3) skorowidz rozmieszczenia tymczasowo aresztowanych, zwany dalej „skorowidzem ruchomym”;
- 4) książkę ruchu osadzonych, zwaną dalej „książką ruchu”;
- 5) karty identyfikacyjne;
- 6) karty ewidencji widzeń;
- 7) rejestr orzeczeń oczekujących na wykonanie;
- 8) rejestr skazanych i ukaranych korzystających z przerwy w wykonaniu kary;
- 9) rejestr wydanych akt osobowych;
- 10) rejestr korespondencji urzędowej doręczonej osadzonym, zwany dalej „rejestrem korespondencji”;
- 11) rejestr osadzonych wydanych poza teren jednostki penitencjarnej;
- 12) kalendarz terminów czynności procesowych;

13) kalendarz zwolnień skazanych;

14) kalendarz zwolnień tymczasowo aresztowanych.

2. Dokumenty wymienione w ust. 1 pkt 2, 3, 7, 8, 11 i 12 prowadzi się w formie zbioru danych zgromadzonych w systemie informatycznym opartym na programie komputerowym, o którym mowa w § 63 ust. 4.

3. Na wniosek kierownika dyrektor może wyrazić zgodę na prowadzenie dokumentów także w innej formie.

§ 70. 1. Do księgi głównej osadzonych wpisuje się podstawowe dane o osobach przyjmowanych lub przetransportowanych do jednostki penitencjarnej, w takiej kolejności, w jakiej osoby te przybyły do jednostki.

2. W księdze głównej odnotowuje się:

- 1) numer ewidencyjny osadzonego, składający się z liczby porządkowej łamanej przez dwie ostatnie cyfry roku przyjęcia lub przetransportowania osadzonego do danej jednostki penitencjarnej;
- 2) datę i godzinę przyjęcia lub przetransportowania osadzonego do danej jednostki penitencjarnej;
- 3) informację, czy do danej jednostki penitencjarnej osadzony zgłosił się, został doprowadzony, czy został przetransportowany;
- 4) nazwisko, imię, imię ojca i datę urodzenia osadzonego;
- 5) informację o wykonywanym w dniu przyjęcia tymczasowym aresztowaniu, środka przymusu albo wykonywanej karze, nazwę organu, który zarządził osadzenie, sygnaturę akt, kwalifikację prawną czynu i wymiar środka lub kary;
- 6) datę i informację o powodzie opuszczenia jednostki penitencjarnej.

3. W wypadku gdy osadzony zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, w księdze głównej odnotowuje się datę i powód opuszczenia jednostki penitencjarnej oraz termin upływu stosowania tymczasowego aresztowania, a w wypadku skazanego lub ukaranego — ilość dni pozostałych do końca kary, jeżeli do przewidywanego terminu zwolnienia pozostaje ich mniej niż 14.

4. Adnotacje, o których mowa w ust. 3, podlegają anulowaniu po doprowadzeniu lub zgłoszeniu się osadzonego lub uzupełnia się je o datę i informację o:

- 1) zgonie, zwolnieniu albo skreśleniu z ewidencji, w trybie określonym w § 128 ust. 2 lub § 129 ust. 1;

2) przestaniu akt osobowych do innej jednostki penitencjarnej w związku z ujęciem lub zgłoszeniem się osadzonego.

5. Jeżeli osadzony był przetransportowany, w księdze głównej zamiast informacji, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 6, wpisuje się nazwę aresztu śledczego lub zakładu karnego, z którego albo do którego nastąpiło przetransportowanie.

6. W kolejnym roku kalendarzowym kontynuuje się zapisy w dotychczas prowadzonej księdze głównej, z tym że numery ewidencyjne osobom przybyłym nadaje się, poczynawszy od liczby porządkowej „1”. W wypadku wypełnienia całej księgi zakłada się jej kolejny tom, wpisując na stronie tytułowej numer kolejny tomu oraz datę założenia.

7. W razie czasowego pobytu w jednostce penitencjarnej osadzonego skierowanego w celu udzielenia mu natychmiastowej pomocy lekarskiej, a ujętego w ewidencji innego aresztu śledczego lub zakładu karnego, księgę główną wypełnia się jak po przetransportowaniu, z tym że zamiast adnotacji wymienionej w ust. 2 pkt 5 dokonuje się wpisu „czasowy pobyt w związku z leczeniem”. Czasowy pobyt nie może przekraczać 7 dni. W księdze głównej jednostki, która skierowała osadzonego, zamiast adnotacji wymienionej w ust. 2 pkt 6 dokonuje się wpisu „przebywa od dnia ... w ... w związku z leczeniem”, który podlega anulowaniu po powrocie osadzonego.

8. Po dokonaniu formalności powodujących skreślenie osadzonego z ewidencji jednostki, w której uprzednio przebywał, i ujęcie w ewidencji jednostki czasowego pobytu, wpisy podlegają uzupełnieniu odpowiednio o dane wymienione w ust. 2 pkt 5 lub 6. Na obwołucie akt osobowych część „A” i „B” jako datę przetransportowania odnotowuje się datę przybycia osadzonego na leczenie.

9. Przepisy ust. 7 i 8 stosuje się odpowiednio w wypadku czasowego pobytu osadzonego w jednostce penitencjarnej, uzasadnionego innymi ważnymi przyczynami.

10. Księga główna powinna mieć strony ponumerowane oraz zabezpieczone w sposób chroniący przed ich usunięciem lub wymianą. Liczbę kart poświadcza się na ostatniej stronie księgi.

§ 71. 1. O pobycie osadzonych w jednostce penitencjarnej w związku z przerwą w transportowaniu czyni się adnotację w książce przebiegu służby dowódcy zmiany. Adnotacja powinna zawierać w szczególności imię, nazwisko i numer legitymacji służbowej dowódcy konwoju, numer rejestracyjny samochodu, liczbę transportowanych osadzonych, czas i powód ich pobytu oraz nazwę jednostki, do której konwój się udaje.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do transportowania przez organ doprowadzający osadzonych, którzy są ujęci w wykazie transportowym sporządzonym przez jednostkę penitencjarną.

§ 72. 1. W skorowidzu alfabetycznym osadzonych odnotowuje się:

- 1) datę przyjęcia lub przetransportowania;
- 2) nazwisko, imię i imię ojca;
- 3) numer ewidencyjny;
- 4) datę i powód opuszczenia jednostki penitencjarnej.

2. Skorowidz alfabetyczny zakłada się na początku każdego roku kalendarzowego.

3. Przepisy § 70 ust. 3—9 stosuje się odpowiednio.

§ 73. 1. W skorowidzu ruchomym ewidencjonuje się — według miejsc zakwaterowania — tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

2. W skorowidzu ruchomym odnotowuje się:

- 1) nazwisko, imię, imię ojca, datę urodzenia tymczasowo aresztowanego;
- 2) informację o uprzednim odbywaniu kary pozbawienia wolności;
- 3) nazwę organu dysponującego i sygnaturę akt;
- 4) nazwisko, imię, imię ojca osoby powiązanej podlegającej izolowaniu;
- 5) informację o konieczności oddzielnego osadzenia z przyczyn określonych w art. 212 § 1 pkt 1 k.k.w.;
- 6) informację o używaniu przez tymczasowo aresztowanego wyrobów tytoniowych.

3. Jeżeli liczba osadzonych, o których mowa w ust. 2 pkt 4, uniemożliwia odnotowywanie w skorowidzu ruchomym ich danych osobowych, zamiast tych danych odnotowuje się symbol grupy osób powiązanych.

4. W wypadku postępowania się symbolem grupy osób powiązanych dane osobowe tymczasowo aresztowanych wchodzących w skład tej grupy odnotowuje się w odrębnym rejestrze.

§ 74. 1. W książce ruchu oblicza się, według stanu na godzinę 24⁰⁰, codzienny ogólny stan liczbowy osadzonych, stan liczbowy według miejsc ich aktualnego pobytu oraz liczbę osadzonych, którzy przybyli lub opuścili jednostkę penitencjarną w ciągu doby.

2. Ogólny stan liczbowy osadzonych dowódca zmiany uzgadnia, po rozpoczęciu oraz przed zakończeniem pracy administracji jednostki penitencjarnej, z kierownikiem. Dokonane uzgodnienia, z uwzględnieniem późniejszego ruchu osadzonych, stanowią podstawę sprawdzania ich stanu faktycznego w czasie apelu porannego i wieczornego.

§ 75. 1. W karcie identyfikacyjnej zamieszcza się zdjęcie osadzonego oraz odnotowuje podstawowe dane umożliwiające sprawdzenie jego tożsamości. Zdjęcie podlega uaktualnieniu, jeżeli jest to uzasadnione zmianą wyglądu osadzonego.

2. Karty identyfikacyjne przechowuje funkcjonariusz działu ochrony pełniący służbę w oddziale mieszkalnym.

§ 76. 1. W karcie ewidencji widzeń odnotowuje się widzenia na terenie jednostki penitencjarnej wykorzystane przez skazanych, ukaranych oraz tymczasowo aresztowanych, względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

2. W wypadku gdy karta jest prowadzona w formie zbioru danych, zgromadzonych w systemie komputerowym, podlega ona wydrukowaniu przy przetransportowaniu, zwolnieniu lub skreśleniu osadzonego z ewidencji.

§ 77. 1. W rejestrze orzeczeń oczekujących na wykonanie odnotowuje się, w układzie alfabetycznym, dane o skazanych i ukaranych, którzy mają zgłosić się do odbycia kary.

2. Podstawą dokonania adnotacji jest przesłanie przez sąd podlegającego wykonaniu wyroku wraz z informacją o wyznaczonym terminie zgłoszenia się skazanego lub ukaranego do odbycia kary. Przepisy § 24 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

3. W wypadkach wymienionych w § 5 ust. 1, § 62, a także w razie otrzymania postanowienia o odroczeniu wykonania kary pozbawienia wolności lub zawieszeniu postępowania wykonawczego, otrzymane dokumenty zwraca się do właściwego sądu, podając przyczynę zwrotu.

4. Przed dokonaniem adnotacji w rejestrze sprawdza się, czy skazany lub ukarany, którego orzeczenie dotyczy, nie przebywa już w danym areszcie śledczym. Przepisy § 66 ust. 1 pkt 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

5. W razie niezgłoszenia się skazanego lub ukaranego do odbycia kary albo nieprzyjęcia go do jednostki penitencjarnej, zawiadamia się o tym właściwy sąd. Zawiadomienie wysyła się trzeciego dnia roboczego od wyznaczonego terminu zgłoszenia się. Orzeczenie oczekujące na wykonanie zwraca się po upływie jednego roku od wyznaczonego przez ten sąd terminu.

6. Po przyjęciu każdego osadzonego sprawdza się, czy figuruje on w rejestrze wymienionym w ust. 1.

§ 78. 1. W rejestrze skazanych i ukaranych, korzystających z przerwy w wykonaniu kary, odnotowuje się, w układzie alfabetycznym, dane o skazanych i ukaranych, którzy mają zgłosić się po przerwie w wykonaniu kary.

2. Podstawą dokonania adnotacji jest zawarte w aktach osobowych część „A” postanowienie sądu penitencjarnego o udzieleniu przerwy w wykonaniu kary.

3. Przed dokonaniem adnotacji sprawdza się, czy skazany lub ukarany, którego akta wpłynęły z innej jednostki penitencjarnej, nie przebywa już w danym areszcie śledczym. Przepisy § 66 ust. 1 pkt 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli skazany lub ukarany, pomimo przesłania sądowi penitencjarnemu dokumentów, o których mowa w § 37 ust. 4 oraz w § 126 ust.1 pkt 2, nadal nie zgłosił się lub nie został doprowadzony, następane zawiadomienia wysyła się co 6 miesięcy.

5. Jeżeli w postanowieniu o udzieleniu przerwy nie wyznaczono terminu, do którego ma ona trwać, pierwsze zawiadomienie o niezgłoszeniu się skazanego lub ukaranego wysyła się do sądu penitencjarnego po upływie jednego roku od daty zwolnienia. Następane zawiadomienia wysyła się co 6 miesięcy.

6. Przy przyjęciu każdego osadzonego sprawdza się, czy figuruje on w rejestrze wymienionym w ust. 1. Jeżeli w jednostce penitencjarnej znajdują się akta tego osadzonego zwolnionego uprzednio na przerwie w wykonaniu kary, dokumenty niezbędne do przyjęcia włącza się do tych akt.

§ 79. 1. W rejestrze wydanych akt osobowych odnotowuje się dane osobowe osadzonych, których akta osobowe część „A” zostały czasowo przekazane z działu ewidencji innym służbom jednostki penitencjarnej.

2. W wypadku jednorazowego przekazania większej liczby akt, w szczególności na posiedzenie sądu penitencjarnego lub komisji penitencjarnej, może być sporządzony ich wykaz.

§ 80. 1. W rejestrze korespondencji odnotowuje się przesyłki z korespondencją urzędową przesyłaną bez zwrotnych pokwitowań odbioru, zwanych dalej „potwierdzeniami odbioru”, a podlegające doręczeniu adresatom.

2. Otrzymanie przesyłki z korespondencją osadzony potwierdza w rejestrze datą oraz czytelnym podpisem zawierającym imię i nazwisko. Doręczenie przesyłki doręczający potwierdza podpisem.

3. Jeżeli doręczana korespondencja nie podlega cenzurze, w rejestrze zamieszcza się dane, które można odnotować bez otwarcia przesyłki.

§ 81. 1. W rejestrze osadzonych wydanych poza teren jednostki penitencjarnej odnotowuje się dane o osadzonych wydanych:

- 1) do innego państwa w charakterze świadka w toczącym się postępowaniu karnym;
- 2) w celu umieszczenia w pomieszczeniu Policji;
- 3) organowi doprowadzającemu w celu umieszczenia w odpowiednim zakładzie leczniczym w związku z leczeniem albo badaniem psychiatrycznym połączonym z obserwacją.

2. Dyrektor powiadamia sędziego penitencjarnego oraz organ, który wystawił nakaz wydania, jeżeli osadzony, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie doprowadzony do jednostki penitencjarnej w wyznaczonym terminie.

§ 82. 1. W kalendarzu zwolnień skazanych odnotowuje się dane osobowe wszystkich skazanych i ukaranych, którym termin końca kary lub środka przymusu upływa w danym roku kalendarzowym. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi końca kary.

2. Dane osobowe skazanego lub ukaranego, kończącego w danym roku kalendarzowym kilka kar lub środków przymusu, odnotowuje się na stronach odpowiadających terminowi końca każdej z kar.

3. Dane osobowe skazanych i ukaranych, którzy zbiegli albo w wyznaczonym terminie nie powrócili z przepustki, oraz zmarłych albo przetransportowanych, skreśla się z kalendarza. Przyczynę skreślenia odnotowuje się w rubryce „uwagi”.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w wypadku korzystania przez ukaranego z przepustki udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.

5. Dane osobowe skazanych i ukaranych, którzy podlegają zwolnieniu przed terminem albo którym termin końca kary lub środka przymusu uległ zmianie, skreśla się z poszczególnych stron kalendarza. Przyczynę skreślenia odnotowuje się w rubryce „uwagi”. Prawidłowość skreślenia potwierdza czytelnym podpisem osoba, która dokonała korekty.

6. Do kalendarza wpisuje się także wstępnie ustalony termin końca kary, o którym mowa w § 48. Przepisy ust. 1—3 i 5 stosuje się odpowiednio.

7. O zbliżającym się wstępnie ustalonym terminie końca kary powiadamia się sąd, który wydał wyrok, a kopią tego powiadomienia — sędziemu penitencjar-

nego. Powiadomienie przesyła się na miesiąc przed upływem tego terminu.

8. Do kalendarza wpisuje się ponadto dane osobowe wszystkich skazanych i ukaranych, w stosunku do których wpłynęły dokumenty skutkujące zwolnieniem w danej sprawie przed terminem końca kary lub środka przymusu. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi zwolnienia.

9. Kalendarz zakłada się nie później niż 1 grudnia roku poprzedzającego rok, którego kalendarz dotyczy.

§ 83. 1. W kalendarzu zwolnień tymczasowo aresztowanych odnotowuje się dane osobowe wszystkich osadzonych, którym termin tymczasowego aresztowania określony w postanowieniu o jego zastosowaniu, przedłużeniu albo oznaczeniu terminu jego stosowania upływa w danym roku kalendarzowym. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi upływu tymczasowego aresztowania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie poszukiwania listem gończym w innej sprawie osoby już przebywającej w jednostce penitencjarnej. Czas trwania tymczasowego aresztowania określony w postanowieniu o jego zastosowaniu liczy się od dnia wpływu tego postanowienia, wraz z nakazem przyjęcia, do jednostki, w ewidencji której osoba ta pozostaje.

3. W wypadku otrzymania odpisu postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, w którym terminu jego trwania nie oznaczono, albo zawiadomienia o skazaniu wyrokiem prawomocnym lub odpisu prawomocnego wyroku wraz z nakazem przyjęcia, adnotację w kalendarzu dotyczącą tej sprawy skreśla się. Przyczynę skreślenia odnotowuje się w rubryce „uwagi”.

4. W szczególnie uzasadnionym wypadku postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania albo zawiadomienie o skazaniu wyrokiem prawomocnym lub prawomocny wyrok wraz z nakazem przyjęcia, mogą być przesłane telefaksem; w takim wypadku sąd przesyła bezzwłocznie odpis postanowienia albo wyroku.

5. Jeżeli dokumenty wymienione w ust. 4 zostały przesłane tylko dyrektorowi aresztu śledczego, ich treść, przed upływem terminu, do którego aresztowanie miało trwać, podaje się do wiadomości osadzonego, którego dotyczą.

6. Przepisy § 82 ust. 2, 3, 5 i 9 stosuje się odpowiednio, z tym że nie skreśla się z kalendarza danych osobowych tymczasowo aresztowanych, którzy zbiegli albo w wyznaczonym terminie nie powrócili z przepustki.

7. Do kalendarza wpisuje się ponadto dane osobowe wszystkich tymczasowo aresztowanych, w stosunku do których wpłynęły dokumenty skutkujące zwolnieniem w danej sprawie przed upływem terminu stosowania tymczasowego aresztowania. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi zwolnienia.

§ 84. W kalendarzu terminów czynności procesowych odnotowuje się dane osobowe wszystkich osadzonych, wobec których wpłynęły nakazy wydania określające terminy ich udziału w czynnościach procesowych dokonywanych poza terenem jednostki penitencjarnej. Adnotację czyni się na stronie odpowiadającej terminowi planowanej czynności.

§ 85. Po otrzymaniu zawiadomienia o wyroku skazującym sądu pierwszej instancji tymczasowo aresztowanego ewidencjonuje się jako skazanego; przepisu nie stosuje się, jeżeli wobec tymczasowo aresztowanego nie mogą być stosowane przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

§ 86. 1. W wypadku uchylecia wyroku skazującego sądu pierwszej instancji wobec osoby, o której mowa w § 85, ewidencjonuje się ją jako tymczasowo aresztowaną.

2. Jako osobę tymczasowo aresztowaną ewidencjonuje się także osobę:

- 1) pozbawioną wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydaną w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym;
- 2) posiadającą obywatelstwo polskie, a skazaną przez sąd państwa obcego lub Międzynarodowy Trybunał Karny i przekazaną w celu wykonania kary pozbawienia wolności w Rzeczypospolitej Polskiej — do czasu skierowania do wykonania prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego, określającego podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności.

3. W wypadku gdy po wydaniu wyroku skazującego sądu pierwszej instancji tymczasowo aresztowany nie wyraził zgody na stosowanie względem niego przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, zawiadomienie o tym przesyła się do organu dysponującego.

§ 87. Dopuszczalne jest sporządzanie przez jednostki penitencjarne we własnym zakresie druków, pod warunkiem że zawierają one zakres informacji nie mniejszy niż przewidziany we wzorze zawiadomień ustalonym przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej.

Rozdział 7

Wydawanie tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych do udziału w czynnościach procesowych oraz do zakładów leczniczych

§ 88. 1. Osadzonego wezwanego do udziału w czynności procesowej dokonywanej poza terenem jednostki penitencjarnej wydaje się organowi doprowadzającemu na podstawie wystawionego przez sąd lub prokuratora nakazu wydania.

2. Na żądanie organu doprowadzającego umożliwia się sprawdzenie tożsamości osadzonego.

3. Po dokonaniu czynności procesowej osadzonego doprowadza się do jednostki penitencjarnej, z której został wydany.

4. W razie konieczności dokonywania czynności procesowych przez dwa lub więcej kolejnych dni, osadzonego doprowadza się na nocleg do jednostki penitencjarnej, z której został wydany.

5. Dyrektor powiadamia sędziego penitencjarnego oraz organ, który wystawił nakaz wydania, jeżeli osadzony wydany do udziału w czynności procesowej nie powrócił na nocleg; przepisu nie stosuje się w wypadkach wymienionych w § 89 ust. 1—3.

§ 89. 1. Wydanie osadzonego w celu umieszczenia w odpowiednim zakładzie leczniczym w związku z badaniem psychiatrycznym połączonym z obserwacją następuje na podstawie nakazu wydania, a w wypadku, gdy nakaz wystawił sąd lub prokurator niebędący organem dysponującym — ponadto postanowienia o skierowaniu osadzonego na badanie.

2. Wydanie tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego w celu umieszczenia w pomieszczeniu Policji następuje na podstawie nakazu wydania oraz zarządzenia prezesa sądu rozpoznającego sprawę. Przejęcie osadzonego wraz z książką zdrowia oraz kartą ewidencji widzeń organ doprowadzający potwierdza podpisem na nakazie wydania. Przepis § 76 ust. 2 stosuje się odpowiednio, z tym że po powrocie osadzonego uzupełnia się, w razie potrzeby, dane zgromadzone w systemie komputerowym, a wydrukowaną kartę ewidencji widzeń dołącza się do akt osobowych część „A”.

3. Wydanie osadzonego do państwa obcego w charakterze świadka w toczącym się postępowaniu karnym następuje na podstawie wystawionego przez sąd lub prokuratora nakazu wydania. Osadzonego wydaje się wraz z dokumentem umożliwiającym przekroczenie granicy, jeżeli znajduje się w depozycie jednostki penitencjarnej. Organ doprowadzający na nakazie wydania, niezależnie od czynności wymienionych w § 10 ust. 2, kwituje datą i czytelnym podpisem, za-

wierającym imię i nazwisko, pobranie dokumentu, wpisując ponadto jego nazwę i numer.

4. W wypadkach wymienionych w ust. 1 i 3 organowi doprowadzającemu przekazuje się, za potwierdzeniem na nakazie wydania, aktualne świadectwo lekarskie.

5. Datę i godzinę powrotu osadzonego do jednostki penitencjarnej odnotowuje się na nakazie wydania.

§ 90. 1. Wydanie tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, do udziału w czynności procesowej wymienionej w § 88 ust. 1 i § 89 ust. 1—3 sądowi i prokuratorowi, do dyspozycji którego on nie pozostaje, wymaga każdorazowo pisemnej zgody organu dysponującego, chyba że organ ten ustali inaczej.

2. O konieczności uzyskania zgody, o której mowa w ust. 1, jednostka penitencjarna powiadamia organ wzywający.

§ 91. 1. Jeżeli jednostka penitencjarna otrzyma nakaz wydania do udziału w czynności procesowej osadzonego:

- 1) zakwalifikowanego jako wymagającego osadzenia w areszcie śledczym lub w zakładzie karnym typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo aresztu lub zakładu, w wyznaczonym oddziale lub celi,
 - 2) któremu wymierzono karę 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności,
 - 3) który może być powodem napadu na konwój
- powiadamia się o tym organ wzywający.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli okoliczności te są znane organowi wzywającemu w związku z prowadzonym postępowaniem karnym albo uprzednio wysłanym zawiadomieniem, o którym mowa w art. 212a § 1 k.k.w.

3. Przy wydawaniu osadzonego do udziału w czynności procesowej informuje się organ doprowadzający o okolicznościach, o których mowa w ust. 1. Przyjęcie informacji do wiadomości organ ten potwierdza na nakazie wydania niezależnie od czynności wymienionych w § 10 ust. 2.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy administracja jednostki penitencjarnej uzna za konieczne przekazanie organowi doprowadzającemu innych informacji istotnych ze względu na bezpieczeństwo osadzonego albo organu wzywającego lub doprowadzającego.

§ 92. 1. W razie zaistnienia przyczyny uniemożliwiającej udział osadzonego w czynności procesowej dokonywanej poza terenem jednostki penitencjarnej, powiadamia się o tym organ wzywający i na jego żądanie przesyła stosowny dokument.

2. O otrzymaniu nakazu wydania osadzonego, który w jednostce penitencjarnej nie przebywa, powiadamia się organ wzywający. Nakaz wydania zwraca się organowi wzywającemu, podając przyczynę zwrotu oraz, jeżeli jest to możliwe, miejsce aktualnego pobytu osoby wzywanej.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli z treści otrzymanego dokumentu wynika, że osadzony ma być przetransportowany z innej jednostki penitencjarnej przed terminem zaplanowanej czynności.

4. W wypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 powiadamia się także organ doprowadzający, który według posiadanych przez jednostkę penitencjarną informacji miał doprowadzić osadzonego do miejsca planowanej czynności procesowej.

§ 93. Jeżeli osadzony wzywany do udziału w czynności procesowej jest pozbawiony wolności także w innej sprawie niż ta, w której przeprowadzana jest czynność, zawiadamia się o tym organ wzywający. Zawiadomienie przekazuje się, za pokwitowaniem na jego kopii, organowi doprowadzającemu.

§ 94. W razie otrzymania nakazów wydania osadzonego do udziału w kilku czynnościach procesowych, które mają być dokonane w tym samym dniu, powiadamia się o tym organy wzywające, wnosząc o uzgodnienie terminów czynności.

§ 95. 1. Osadzonego, wzywanego do udziału w czynności procesowej dokonywanej w innej miejscowości, transportuje się do aresztu śledczego wskazanego przez organ wzywający, na podstawie wystawionego przez sąd lub prokuratora nakazu wydania z zawartą w nim informacją o mającym nastąpić przetransportowaniu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w razie możliwości doprowadzenia osadzonego po dokonaniu czynności procesowej do jednostki penitencjarnej, z której został wydany.

3. W celu wykorzystania wolnych miejsc w pojazdach przetransportowanie może być dokonane, za zgodą organu wzywającego, przez jednostkę penitencjarną.

4. Przejęcie transportowanego osadzonego oraz jego dokumentacji i depozytu organ doprowadzający potwierdza na wykazie transportowym.

5. W wypadku gdy polecenie przetransportowania tymczasowo aresztowanego wydał jeden z kilku orga-

nów dysponujących, nakaz wydania zwraca się organowi wzywającemu, wnosząc o uzgodnienie przetransportowania z innymi organami.

6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do organu wzywającego oraz skazanego lub ukaranego, jeżeli jego pobyt w danej jednostce penitencjarnej jest niezbędny ze względu na udział w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania.

7. Jeżeli przetransportowanie, o którym mowa w ust. 1, związane jest z koniecznością doprowadzenia do sądu lub prokuratora tymczasowo aresztowanego poszukiwanego, nakaz wydania może być przesłany telefaksem.

8. Przepisy § 88 ust. 2, § 90 ust. 1, § 91 oraz § 92 stosuje się odpowiednio.

§ 96. 1. Po zakończeniu czynności procesowych z udziałem osadzonego ustala się, czy ma on powrócić do jednostki penitencjarnej, w której uprzednio przebywał, czy też odstępuje się od przetransportowania lub kieruje osadzonego do innej jednostki, uwzględniając w szczególności jego miejsce zamieszkania, przeznaczenie zakładów karnych oraz wolne miejsca zakwaterowania w tych zakładach. Wniosek o wydanie organowi doprowadzającemu polecenia przetransportowania osadzonego do jednostki, w której uprzednio przebywał, lub informację, że wydanie takiego polecenia jest zbędne, przesyła się organowi wzywającemu.

2. Przetransportowanie osadzonego przez organ doprowadzający po zakończeniu czynności procesowych następuje po otrzymaniu nakazu wydania z zawartą w nim informacją o mającym nastąpić przetransportowaniu do wskazanej w nakazie jednostki penitencjarnej.

3. Przepisy § 95 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

§ 97. Skazany, ukarany oraz tymczasowo aresztowany, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, może być wydany do udziału w czynnościach procesowych z zakładu karnego, w którym przebywa.

§ 98. Wydawanie i przyjmowanie osadzonych w związku z udziałem w czynnościach procesowych dokonywanych poza terenem jednostki penitencjarnej odbywa się każdego dnia przez całą dobę, z zachowaniem zasad bezpieczeństwa tej jednostki.

§ 99. 1. W razie zwolnienia osadzonego po dokonaniu czynności procesowej, organ doprowadzający, któremu został on wydany, doręczając do aresztu śledczego postanowienie o uchyleniu tymczasowego aresztowania i nakaz zwolnienia, przekazuje informa-

cję dotyczącą miejsca i czasu zwolnienia, jeżeli nie zawiera jej nakaz zwolnienia.

2. W wypadku gdy tymczasowo aresztowany poszukiwany zostanie zwolniony po czynności procesowej dokonanej w trakcie transportowania, o którym mowa w § 95 ust. 7, organ dysponujący, zarządzający zwolnieniem, powiadamia o tym telefaksem lub telefonicznie areszt śledczy, do którego przetransportowanie miało nastąpić. Akta osobowe, dokumenty osobiste i depozyty oraz dokumenty wymienione w ust. 1 organ doprowadzający doręcza niezwłocznie do tej jednostki. Przepisy § 63 ust. 2 i § 120 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

3. Osadzonego doprowadza się do jednostki penitencjarnej, jeżeli podlega osadzeniu w innej sprawie.

§ 100. 1. Do dokonania w areszcie śledczym czynności procesowej z udziałem tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, są uprawnieni:

- 1) prokuratorzy i asesory jednostki organizacyjnej prokuratury prowadzącej lub nadzorującej postępowanie przygotowawcze w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie, chyba że kierownik jednostki zastrzeże to uprawnienie tylko dla wskazanego prokuratora lub asesora — na podstawie legitymacji służbowej;
- 2) funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Straży Granicznej, żołnierze Żandarmerii Wojskowej, funkcjonariusze finansowych organów dochodzenia lub organów nadrzędnych nad finansowymi organami dochodzenia, jeżeli prowadzą postępowanie przygotowawcze w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie — na podstawie legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia organu dysponującego albo właściwego przełożonego;
- 3) sędziowie i asesory sądowi, jeżeli prowadzą postępowanie w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie — na podstawie legitymacji służbowej;
- 4) biegli oraz aplikanci sądowi lub prokuratury — na podstawie dokumentu tożsamości oraz pisemnego upoważnienia organu dysponującego.

2. Jeżeli czynność procesowa jest dokonywana w ramach pomocy prawnej, osoby wymienione w ust. 1 pkt 1 i 3 są uprawnione do ich dokonywania na podstawie legitymacji służbowej oraz wniosku organu dysponującego o udzielenie pomocy prawnej.

3. Przy dokonywaniu czynności procesowej w areszcie śledczym przepisy § 90 stosuje się odpowiednio.

§ 101. Do dokonania w jednostce penitencjarnej czynności procesowej z udziałem skazanego, ukaranego oraz tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, są uprawnione osoby wymienione w § 100 ust. 1 w:

- 1) pkt 1 i 3 — na podstawie legitymacji służbowej;
- 2) pkt 2 — na podstawie legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia właściwego przełożonego;
- 3) pkt 4 — na podstawie dokumentu tożsamości oraz pisemnego upoważnienia sądu lub prokuratora.

§ 102. 1. Udzielenie obrońcy lub pełnomocnikowi będącemu adwokatem albo radcą prawnym oraz notariuszowi widzenia:

- 1) ze skazanym, ukaranym oraz z tymczasowo aresztowanym, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, następuje na podstawie legitymacji służbowej;
- 2) z tymczasowo aresztowanym, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, następuje na podstawie legitymacji służbowej oraz zarządzenia o zgodzie na widzenie wydanego przez organ dysponujący. W wypadku gdy tymczasowo aresztowany pozostaje do dyspozycji kilku organów, jest wymagane dostarczenie zarządzenia wydanego przez każdy z organów.

2. Na zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, odnotowuje się datę oraz nazwisko osoby nadzorującej widzenie, jeżeli organ dysponujący zastrzeże przy widzeniu obecność swoją lub osoby upoważnionej.

3. Widzenia, o których mowa w ust. 1, odbywają się w godzinach urzędowania administracji jednostki penitencjarnej, w pomieszczeniach przeznaczonych do dokonywania czynności procesowych. Za zgodą dyrektora widzenie może być zrealizowane w innym czasie i miejscu.

4. Przepisy ust. 1 pkt 2 i ust. 2 stosuje się odpowiednio do udzielania widzeń z rodziną i innymi osobami, z tym że na zarządzeniu o zgodzie na widzenie odnotowuje się ponadto czas trwania widzenia.

§ 103. 1. Do przesłuchiwania skazanych, ukaranych oraz tymczasowo aresztowanych, względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, w sprawach o przestępstwa skarbowe oraz wykroczenia skarbowe, są uprawnieni funkcjonariusze finansowych organów dochodzenia lub organów nadrzędnych nad finansowymi organami dochodzenia — jeżeli prowadzą postępowanie przygotowawcze w sprawie — na podstawie legitymacji służ-

bowej oraz pisemnego upoważnienia właściwego przełożonego.

2. Przesłuchiwanie tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, następuje ponadto na podstawie pisemnego zezwolenia organu dysponującego, jeżeli osoby wymienione w ust. 1 prowadzą postępowanie przygotowawcze w innej sprawie niż ta, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie; przepis § 102 ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

§ 104. 1. Czynności procesowe z udziałem osadzonych są dokonywane na terenie jednostki penitencjarnej w godzinach urzędowania administracji, w przeznaczonych na ten cel pomieszczeniach.

2. Z ważnych względów czynności, o których mowa w ust. 1, mogą być dokonywane w innych godzinach, pomiędzy apelem porannym a wieczornym.

3. W wypadkach szczególnie ważnych i niecierpiących zwłoki czynności procesowe mogą być dokonane również po apelu wieczornym, jeżeli przeprowadza je prokurator albo, za jego pisemnym zezwoleniem, inna osoba.

4. O konieczności dokonania czynności, o której mowa w ust. 2 i 3, należy uprzedzić dyrektora albo osobę, która go zastępuje.

§ 105. Wydanie organowi doprowadzającemu tymczasowo aresztowanego w celu umieszczenia w zakładzie leczniczym, w związku z jego stanem zdrowia, następuje na podstawie wydanego przez organ dysponujący pisemnego polecenia wskazującego ten zakład i określającego warunki umieszczenia w nim tymczasowo aresztowanego. Przepisy § 88 ust. 2 i 3, § 89 ust. 4 oraz § 91 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 8

Postępowanie z korespondencją

§ 106. 1. Adresowaną do osadzonego przesyłkę z korespondencją urzędową z dołączonym potwierdzeniem odbioru doręcza się adresatowi za pokwitowaniem na tym potwierdzeniu. Sekretariat jednostki penitencjarnej odnotowuje na potwierdzeniu odbioru numer przesyłki poleconej, jaki nadano przesyłce.

2. Na potwierdzeniu odbioru korespondencji osadzony wpisuje datę i potwierdza odbiór pisma czytelnym podpisem zawierającym imię i nazwisko, a doręczający wpisuje datę doręczenia i potwierdza swym podpisem sposób doręczenia.

3. Potwierdzenie odbioru przekazuje się placówce pocztowej nie później niż trzeciego dnia roboczego od

daty wpływu korespondencji. Potwierdzenia ewidencjonuje sekretariat jednostki penitencjarnej.

4. Przesyłkę z korespondencją urzędową przesłaną jako przesyłka polecona bez potwierdzenia odbioru doręcza się adresatowi za pokwitowaniem w rejestrze korespondencji.

5. Treść adresowanej do jednostki penitencjarnej korespondencji urzędowej, z której wynika, że osadzony powinien się z nią zaznajomić, podaje się do wiadomości zainteresowanemu. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, z tym że adnotacji dokonuje się na korespondencji.

§ 107. 1. W wypadku braku możliwości doręczenia osadzonemu przesyłki z korespondencją z dołączonym potwierdzeniem odbioru, odmowy jej przyjęcia albo niemożności pokwitowania jej odbioru przez adresata, umieszcza się o tym wzmiankę na potwierdzeniu odbioru. Odmowę pokwitowania odbioru przesyłki uważa się za odmowę jej przyjęcia. Wzmianka powinna zawierać datę i czytelny podpis doręczającego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do przesyłki z korespondencją przesłanej jako przesyłka polecona bez potwierdzenia odbioru, z tym że wzmiankę umieszcza się na przesyłce oraz w rejestrze korespondencji.

3. W wypadku odmowy albo niemożności potwierdzenia zaznajomienia się przez osadzonego z treścią korespondencji, o której mowa w § 106 ust. 5, umieszcza się o tym wzmiankę na korespondencji.

4. Niedoręczoną lub nieprzyjętą przesyłkę z korespondencją przekazuje się placówce pocztowej nie później niż trzeciego dnia roboczego od daty jej wpływu do jednostki penitencjarnej, udzielając, w miarę możliwości, informacji o aktualnym miejscu pobytu adresata.

5. Przekazywana placówce pocztowej przesyłka z korespondencją, o której mowa w ust. 4, powinna być zabezpieczona w sposób uniemożliwiający zapoznanie się z treścią korespondencji przez osoby nieuprawnione, w szczególności w wypadku, gdy przesyłka była otwierana.

6. W wypadku odmowy przyjęcia lub pokwitowania odbioru przesyłki z korespondencją urzędową niewymienionej w ust. 1 i 2 oraz przesyłki z korespondencją dotyczącą postępowania cywilnego, pozostawia się ją osadzonemu w miejscu doręczenia, umieszczając o tym wzmiankę odpowiednio w rejestrze korespondencji lub na potwierdzeniu odbioru.

7. Jeżeli adresatem przesyłki z korespondencją jest osadzony korzystający z przepustki, czynności, o których mowa w ust. 1—6, dokonuje się nie później niż

pierwszego dnia roboczego po dniu wyznaczonym jako termin powrotu do jednostki penitencjarnej.

§ 108. 1. Przesyłkę z korespondencją urzędową adresowaną do osadzonego przetransportowanego do innej jednostki penitencjarnej przesyła się w ślad za przetransportowanym, z powiadomieniem nadawcy pisma. W wypadku przesyłki z korespondencją, do której dołączono potwierdzenie odbioru, stosuje się odpowiednio przepis § 107 ust. 4.

2. Korespondencję urzędową adresowaną do jednostki penitencjarnej dotyczącą osadzonego przesyła się w ślad za przetransportowanym, z powiadomieniem nadawcy pisma, o ile z jej treści nie wynika, że powinna być załatwiona i przechowywana przez administrację jednostki penitencjarnej, do której była adresowana.

3. W wypadku przesyłki z korespondencją prywatną adresowanej do osadzonego przetransportowanego do innej jednostki penitencjarnej stosuje się odpowiednio przepis § 107 ust. 4.

§ 109. 1. Jeżeli sąd lub prokurator prześle akta sprawy w celu przejrzania ich przez osadzonego, zwraca się je w terminie określonym przez ten organ. Do akt dołącza się pisemne oświadczenie osadzonego, że je przejrzał. Przepis § 107 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. W wypadku gdy zapoznanie się przez osadzonego z aktami we wskazanym terminie nie jest możliwe, uzgadnia się z sądem lub prokuratorem termin zwrotu akt.

§ 110. 1. Jeżeli względem tymczasowo aresztowanego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, jego korespondencję przesyła się temu organowi dysponującemu, którego postanowienie o tymczasowym aresztowaniu wprowadzono do wykonania jako pierwsze, chyba że organy dysponujące postanowią inaczej. Przepisu nie stosuje się do zawiadomień, o których mowa w § 40.

2. Korespondencję prowadzoną w języku obcym skazanego, ukaranego oraz tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, przesyła się do właściwego okręgowego inspektoratu Służby Więziennej, jeżeli jednostka penitencjarna nie ma możliwości jej przetłumaczenia.

3. Nadzoru nad korespondencją skazanych i ukaranych dokonuje wyznaczony przez dyrektora funkcjonariusz, który przekazuje właściwemu wychowawcy istotne informacje uzyskane w wyniku tej czynności.

4. Cenzurowania korespondencji skazanych i ukaranych innej niż wymieniona w art. 8 § 3, art. 102

pkt 11 i art. 103 § 1 k.k.w. dokonuje wychowawca, który przekazuje kierownikowi działu ochrony informacje dotyczące bezpieczeństwa jednostki penitencjarnej lub ochrony interesu społecznego, uzyskane w wyniku tej czynności.

5. W wypadku gdy organ dysponujący odstąpi od cenzurowania korespondencji tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Jeżeli wychowawca po zapoznaniu się z treścią korespondencji uzna, że zachodzi konieczność usunięcia części tekstu lub uczynienia go nieczytelnym albo zatrzymania, przedstawia dyrektorowi wniosek w tej sprawie.

7. Przepisy ust. 1—6 stosuje się do korespondencji urzędowej i prywatnej.

8. W uzasadnionych wypadkach czynności, o których mowa w ust. 3—6, może dokonać wyznaczony przez dyrektora inny funkcjonariusz.

Rozdział 9

Zwalnianie osadzonych

§ 111. 1. Zwolnienie tymczasowo aresztowanego ze sprawy następuje na skutek upływu terminu stosowania tymczasowego aresztowania, jeżeli areszt śledczy nie otrzymał w tej sprawie odpisu prawomocnego wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności wraz z nakazem przyjęcia albo zawiadomienia o skazaniu wyrokiem prawomocnym.

2. Zwolnienie tymczasowo aresztowanego ze sprawy następuje również po otrzymaniu:

- 1) odpisu postanowienia o uchyleniu tymczasowego aresztowania wydanego przez:
 - a) organ dysponujący,
 - b) sąd właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania lub wniosku w przedmiocie dalszego jego stosowania— wraz z nakazem zwolnienia;
- 2) odpisu postanowienia sądu o uchyleniu postanowienia przedłużającego tymczasowe aresztowanie, wraz z nakazem zwolnienia;
- 3) odpisu protokołu przyjęcia poręczenia majątkowego, wraz z nakazem zwolnienia;
- 4) odpisu prawomocnego orzeczenia sądu w przedmiocie środka zabezpieczającego polegającego na umieszczeniu tymczasowo aresztowanego w za-

kładzie psychiatrycznym lub zakładzie leczenia odwykowego, wraz z poleceniem doprowadzenia do właściwego zakładu;

- 5) odpisu pisma Ministra Sprawiedliwości zawierającego rozstrzygnięcie w przedmiocie wydania ścięganego tymczasowo aresztowanego cudzoziemca obcemu państwu, wraz z nakazem wydania;
- 6) odpisu pisma Ministra Sprawiedliwości zawierającego rozstrzygnięcie w przedmiocie przekazania tymczasowo aresztowanego cudzoziemca obcemu państwu, wraz z nakazem wydania;
- 7) odpisu postanowienia o uchyleniu tymczasowego aresztowania lub o zmianie tego środka zapobiegawczego na łagodniejszy wobec wychowanka zakładu poprawczego, wraz z nakazem wydania z zawartą w nim informacją o umieszczeniu go w zakładzie poprawczym lub schronisku dla nieletnich;
- 8) innego dokumentu, z treści którego wynika, że tymczasowo aresztowany powinien być zwolniony, wraz z odpowiednim nakazem.

3. Przepisy ust. 2 pkt 1 lit. b, pkt 2, 4 i 7 stosuje się, chociażby nie nadesłano uprzednio zawiadomienia o przekazaniu tymczasowo aresztowanego do dyspozycji sądu.

4. Zwolnienie tymczasowo aresztowanego ze sprawy następuje w dniu upływu terminu stosowania tymczasowego aresztowania albo w dniu wpływu dokumentów wymienionych w ust. 2, chyba że określono w nich inny dzień zwolnienia.

5. Zwolnienie osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydanej w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym, następuje po otrzymaniu odpisu postanowienia polskiego sądu zarządzającego zwolnienie z aresztu śledczego takiej osoby, wraz z nakazem wydania.

6. Dokumenty wymienione w ust. 2 pkt 5—7 mogą być przesłane telefaksem.

§ 112. 1. Zwolnienie skazanego lub ukaranego ze sprawy następuje na skutek wykonania w całości kary lub środka przymusu, z zastrzeżeniem § 48 ust. 3.

2. Zwolnienie skazanego lub ukaranego ze sprawy następuje również po otrzymaniu:

- 1) odpisu postanowienia o:
 - a) udzieleniu przerwy w wykonaniu kary,
 - b) udzieleniu warunkowego zwolnienia,
 - c) zastosowaniu amnestii,

- d) wstrzymaniu wykonania kary,
 - e) zawieszeniu postępowania wykonawczego,
 - f) umorzeniu postępowania wykonawczego,
 - g) rozłożeniu grzywny na raty,
 - h) zamianie zastępczej kary pozbawienia wolności na wykonywanie pracy społecznie użytecznej,
 - i) warunkowym zawieszeniu wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności,
 - j) przywróceniu terminu do wniesienia środka odwoławczego od wykonywanego orzeczenia,
 - k) uchyleniu aresztowania wykonywanego w związku z wymierzeniem kary porządkowej lub stosowaniem środka przymusu
- wraz z nakazem zwolnienia;
- 2) zarządzenia zwolnienia skazanego, w wypadku wymierzenia w wyroku łącznym kary niższej od okresu odbytych i połączonych już kar pozbawienia wolności lub równej temu okresowi, wraz z odpisem nieprawomocnego wyroku łącznego i nakazem zwolnienia;
 - 3) odpisu wyroku kasacyjnego uchylającego zaskarżony wyrok, wraz z nakazem zwolnienia;
 - 4) odpisu zarządzenia o zwolnieniu skazanego w związku z zastosowaniem prawa łaski, wraz z nakazem zwolnienia;
 - 5) zarządzenia zwolnienia wydanego przez właściwy sąd w związku ze złożeniem kwoty pieniężnej przypadającej do uiszczenia tytułem grzywny zamienionej na zastępczą karę pozbawienia wolności lub zastępczą karę aresztu, wraz z nakazem zwolnienia;
 - 6) pisma głównego księgowego jednostki penitencjarnej informującego o wysokości kwoty pieniężnej uiszczonej w tej jednostce tytułem grzywny zamienionej na zastępczą karę pozbawienia wolności lub zastępczą karę aresztu, jeżeli kwota ta jest równa kwocie pozostałej jeszcze do uiszczenia — z uwzględnieniem okresu już wykonanej kary zastępczej; przepis § 49 ust. 1 stosuje się odpowiednio;
 - 7) odpisu prawomocnego wyroku, którym orzeczono środek zabezpieczający polegający na umieszczeniu skazanego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego, wraz z poleceniem doprowadzenia do właściwego zakładu, a jeżeli wobec skazanego jest wykonywana również kara pozbawienia wolności lub aresztu orzeczona w innej sprawie, ponadto zarządzenia sędziego penitencjarnego o wykonaniu w pierwszej kolejności środka zabezpieczającego;
 - 8) odpisu prawomocnego postanowienia sądu o dopuszczalności przekazania, w celu wykonania kary w państwie obcym, cudzoziemca skazanego przez sąd polski, wraz z nakazem wydania;
 - 9) innego dokumentu, z treści którego wynika, że skazany lub ukarany powinien być zwolniony, wraz z odpowiednim nakazem.
3. Zwolnienie skazanego lub ukaranego ze sprawy następuje w dniu, w którym upływa termin końca kary lub stosowania środka przymusu, albo w dniu wpływu dokumentów wymienionych w ust. 2, chyba że określono w nich inny dzień zwolnienia.
- § 113. 1. W razie stwierdzenia nieważności orzeczenia zwolnienie osadzonego następuje po otrzymaniu postanowienia sądu w tym przedmiocie, wraz z nakazem zwolnienia.
2. W wypadku stwierdzenia, że pozbawienie wolności nastąpiło niezgodnie z prawem, zwolnienie osadzonego może nastąpić także po otrzymaniu wydanego w tym przedmiocie zarządzenia sędziego penitencjarnego, wraz z nakazem zwolnienia.
- § 114. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że orzeczenie skutkujące zwolnieniem osadzonego zostało wydane niezgodnie z prawem, dyrektor powiadamia o tym natychmiast sędziego penitencjarnego; przypuszczenie takie nie stanowi podstawy do odmowy wykonania orzeczenia. Kopię powiadomienia włącza się do akt osobowych część „A”.
- § 115. 1. Zwolnienie osadzonego z jednostki penitencjarnej następuje w dniu:
- 1) w którym upływa termin stosowania tymczasowego aresztowania;
 - 2) w którym upływa termin końca kary lub stosowania środka przymusu;
 - 3) poprzedzającym termin końca kary lub stosowania środka przymusu, jeżeli termin ten przypada na dzień ustawowo wolny od pracy. Jako termin zwolnienia odnotowywany w dokumentacji przyjmuje się dzień, w którym nastąpiło faktyczne zwolnienie;
 - 4) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której osadzony przebywa, dokumentów skutkujących zwolnieniem, chyba że określono w nich inny dzień zwolnienia.
2. W wypadku wymienionym w ust. 1 pkt 1 zwolnienie następuje nie wcześniej, niż o godz. 14⁰⁰, chyba że w postanowieniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania określono inną godzinę jego upływu albo wpłynęło powiadomienie, że tymczasowe aresztowanie nie będzie przedłużone lub że wydane zostało

postanowienie o odmowie przedłużenia tymczasowego aresztowania albo o uchyleniu postanowienia przedłużającego tymczasowe aresztowanie.

3. W wypadku gdy zwolnienie odbywa się po godzinach pracy lub dyżuru pracowników działu ewidencji, realizuje je, w zakresie ustalonym przez dyrektora, dowódca zmiany.

§ 116. Zwolnienie z jednostki penitencjarnej osoby osadzonej w kilku sprawach może nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy w każdej z tych spraw istnieją podstawy zwolnienia.

§ 117. 1. O mającym nastąpić zwolnieniu osadzonego z jednostki penitencjarnej kierownik powiadamia na piśmie zainteresowane służby tej jednostki w terminie ustalonym przez dyrektora. Kopię powiadomienia przechowuje się w dokumentacji działu ewidencji.

2. Jeżeli termin zwolnienia nie był wcześniej znany, powiadomienie o zwolnieniu przekazuje się po otrzymaniu dokumentów skutkujących zwolnieniem, przy czym powiadomieniem może być karta zwolnienia osadzonego.

3. Przygotowanie osadzonego do zwolnienia poszczególne służby potwierdzają na wystawionej przez dział ewidencji karcie zwolnienia, którą przechowuje się w dokumentacji działu finansowego.

4. Po potwierdzeniu, o którym mowa w ust. 3, właściwe służby przekazują do działu ewidencji informacje niezbędne do sporządzenia świadectwa zwolnienia.

§ 118. 1. Przed zwolnieniem osadzonego z jednostki penitencjarnej kierownik:

- 1) sprawdza:
 - a) akta osobowe część „A” wraz z dokumentami skutkującymi zwolnieniem,
 - b) świadectwo zwolnienia;
- 2) podpisuje potwierdzenie legalności zwolnienia ze sprawy;
- 3) do dokumentów wymienionych w pkt 1 i 2 dołącza:
 - a) akta osobowe część „B”,
 - b) książkę zdrowia,
 - c) akta osobowe część „C”,
 - d) zaświadczenie o zatrudnieniu.

2. Po dokonaniu czynności wymienionych w ust. 1 kierownik ustala — na podstawie pisemnej informacji przekazanej przez zakład opieki zdrowotnej dla osób

pozbawionych wolności — zdolność osadzonego do samodzielnego powrotu do miejsca zameldowania lub miejsca przebywania bez zameldowania, a następnie sprawdza, czy właściwe służby jednostki penitencjarnej wykonały czynności niezbędne dla prawidłowego zwolnienia osadzonego.

3. Dokumentację wymienioną w ust. 1 kierownik przedkłada dyrektorowi wraz z kalendarzem zwolnień skazanych i kalendarzem zwolnień tymczasowo aresztowanych, w celu sprawdzenia przez niego prawidłowości zwolnienia oraz podpisania:

- 1) potwierdzenia legalności zwolnienia ze sprawy;
- 2) świadectwa zwolnienia;
- 3) zaświadczenia o zatrudnieniu.

4. Prawidłowość zwolnienia z jednostki penitencjarnej dyrektor oraz kierownik potwierdzają podpisem i odciskiem stempla na obwolicie akt osobowych część „A”.

5. Jeżeli osadzony nie jest zwalniany z jednostki penitencjarnej, ponieważ podlega osadzeniu w innej sprawie, kierownik przedkłada dyrektorowi akta osobowe część „A” wraz z kalendarzem zwolnień skazanych i kalendarzem zwolnień tymczasowo aresztowanych oraz potwierdzeniem legalności zwolnienia ze sprawy, w celu sprawdzenia przez niego prawidłowości zwolnienia oraz podpisania potwierdzenia legalności zwolnienia ze sprawy. W takim wypadku zasady określonej w art. 168 k.k.w. nie stosuje się.

6. Otrzymanie dokumentów dotyczących osadzonego podlegającego zwolnieniu ze sprawy w danym dniu dyrektor potwierdza w kalendarzu zwolnień skazanych i kalendarzu zwolnień tymczasowo aresztowanych podpisem w rubryce „uwagi” przy nazwisku zwalnianego.

7. Przed zakończeniem urzędowania dyrektor kontroluje, na podstawie kalendarza zwolnień skazanych i kalendarza zwolnień tymczasowo aresztowanych, czy przedłożono mu dokumenty dotyczące wszystkich osadzonych podlegających zwolnieniu w danym dniu oraz w dniach następnych, jeżeli są one ustawowo wolne od pracy. Dotyczy to zarówno zwolnień ze sprawy, jak i z jednostki penitencjarnej. Czynność tę dyrektor potwierdza adnotacją „Sprawdziłem” oraz podpisem i odciskiem stempla na właściwej stronie kalendarza.

§ 119. Otrzymanie świadectwa zwolnienia oraz dokumentów przekazanych do depozytu zwalniany potwierdza czytelnym podpisem na obwolicie akt osobowych część „A”, z zastrzeżeniem § 123 ust. 1. Przepis § 107 ust. 1 stosuje się odpowiednio. Duplikatu świadectwa zwolnienia nie sporządza się.

§ 120. 1. Jeżeli w trakcie dokonywania czynności procesowych poza terenem jednostki penitencjarnej nastąpiło zwolnienie tymczasowo aresztowanego, czynności związanych ze zwolnieniem dokonuje się po otrzymaniu dokumentów skutkujących zwolnieniem.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, dokumenty skutkujące zwolnieniem mogą być przesłane telefaksem; przepisu § 6 ust. 2 nie stosuje się. Jeżeli tymczasowo aresztowany jest pozbawiony wolności także w innej sprawie, dokumenty skutkujące zwolnieniem przekazuje się za pośrednictwem organu doprowadzającego.

3. Jako termin zwolnienia odnotowywany w dokumentacji przyjmuje się dzień, w którym nastąpiło faktyczne zwolnienie.

§ 121. 1. O zwolnieniu tymczasowo aresztowanego ze sprawy zawiadamia się:

- 1) organ dysponujący;
- 2) organ, który zarządził zwolnienie.

2. O zwolnieniu skazanego lub ukaranego ze sprawy zawiadamia się:

- 1) właściwy sąd;
- 2) sąd, który zarządził zwolnienie.

3. O zwolnieniu dłużnika, wobec którego w postępowaniu cywilnym zastosowano środek przymusu skutkujący pozbawieniem wolności, kierownik powiadamia na piśmie kierownika działu kwatermistrzowskiego, informując o liczbie dni aresztu, który był wykonywany wobec dłużnika, celem rozliczenia z komornikiem kwoty, o której mowa w § 25 ust. 2.

4. O zwolnieniu osadzonego z jednostki penitencjarnej zawiadamia się ponadto organy wymienione w § 42 ust. 1 i 2.

5. W zawiadomieniach o zwolnieniu przesyłanych do organów wymienionych w ust. 1, 2 i 4 podaje się w szczególności datę i przyczynę zwolnienia.

6. W zawiadomieniach o zwolnieniu osadzonego z jednostki penitencjarnej, przesyłanych do organów wymienionych w ust. 1 i 2, odnotowuje się ponadto informacje o miejscu przebywania osadzonego po zwolnieniu oraz o zwolnieniu z jednostki penitencjarnej, w trybie art. 168 k.k.w., przed ustalonym terminem końca kary lub środka przymusu.

§ 122. 1. O terminie zwolnienia skazanego i ukaranego cudzoziemca z jednostki penitencjarnej — na trzy miesiące przed tym terminem — a ponadto o wszczęciu wobec niego przed sądem penitencjarnym postępowania w sprawie o warunkowe zwolnienie

nie albo udzielenie przerwy w wykonaniu kary powiadamia się:

- 1) najbliższe dla jednostki penitencjarnej właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny, a w wypadku braku przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oraz gdy dotyczy to skazanego lub ukaranego, którego obywatelstwa nie ustalono — Ministerstwo Spraw Zagranicznych;
- 2) wojewodę właściwego miejscowo dla jednostki penitencjarnej, a kopiami tego powiadomienia — komendanta wojewódzkiego Policji właściwego miejscowo dla jednostki penitencjarnej oraz Komendanta Głównego Straży Granicznej.

2. Jeżeli termin zwolnienia osadzonego cudzoziemca nie był wcześniej znany, powiadomienia wymienione w ust. 1 przesyła się natychmiast po ustaleniu tego terminu.

3. Powiadomienie powinno zawierać w szczególności:

- 1) nazwisko i imię cudzoziemca;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) obywatelstwo;
- 4) nazwę i numer dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy lub informację o jego braku;
- 5) kwalifikację prawną czynu oraz wymiar kary;
- 6) przewidywany termin zwolnienia;
- 7) informację, dokąd zamierza udać się po zwolnieniu;
- 8) dane o stanie konta depozytowego w walucie polskiej i obcej;
- 9) informacje o ewentualnych potrzebach cudzoziemca po zwolnieniu.

4. Jeżeli cudzoziemiec ma być przekazany do państwa obcego, nie wysyła się powiadomień wymienionych w ust. 1 oraz nie sporządza się świadectwa zwolnienia.

§ 123. 1. Jeżeli w stosunku do cudzoziemca podjęto decyzję o przekazaniu go do państwa obcego albo wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niezwłocznym odstawieniu do granicy, w dniu zwolnienia wydaje się go organowi doprowadzającemu na podstawie pisemnego upoważnienia kierownika jednostki organizacyjnej tego organu. Dokumenty wymienione w § 30 ust. 1 pkt 2 przekazuje się organowi doprowadzającemu za pokwitowaniem na obwołucie akt osobowych część „A”.

2. W wypadku niezgłoszenia się organu doprowadzającego po cudzoziemca wydalanego z terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej, zwolnienie następuje nie wcześniej niż o godz. 14⁰⁰ w wyznaczonym dniu.

§ 124. 1. Przejęcie w celu przekazania do zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich zwalnianego tymczasowo aresztowanego oraz jego dokumentów organ doprowadzający potwierdza na nakazie wydania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w wypadku realizacji przez organ doprowadzający polecenia doprowadzenia osadzonego do zakładu zamkniętego w celu wykonania środka zabezpieczającego.

§ 125. 1. Osadzonemu opuszczającemu jednostkę penitencjarną bez asysty, w związku z udzieloną przepustką, wydaje się kartę tożsamości oraz wypełniony druk przepustki podpisany przez dyrektora lub upoważnionego kierownika wyodrębnionego oddziału.

2. Osadzonym korzystającym z przepustki nie wydaje się dokumentów stwierdzających tożsamość, chyba że jest to uzasadnione okolicznościami, dla których została udzielona.

3. Osadzonego poucza się o obowiązującym go trybie zgłaszania się do jednostki Policji, w celu potwierdzenia na druku przepustki miejsca pobytu, oraz informuje o obowiązku zwrotu karty tożsamości i druku po powrocie do jednostki penitencjarnej.

4. Pouczenia wymienionego w ust. 3 nie udziela się w wypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 1059 k.p.c.

5. Informacje o planowanej przepustce osadzonego przekazuje się Policji przy wykorzystaniu systemu informatycznego opartego na programie, o którym mowa w § 63 ust. 4. Informację odnotowuje się w systemie nie później niż na 48 godzin przed przewidywanym terminem opuszczenia przez osadzonego jednostki penitencjarnej, a w wypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 141a § 1 k.k.w. oraz art. 1059 k.p.c. — bezzwłocznie po jego udzieleniu.

6. Zrealizowane przepustki odnotowuje się w aktach osobowych część „A”.

7. Przepisów ust. 5 i 6 nie stosuje się w wypadku zezwoleń udzielonych na podstawie art. 91 pkt 3 i 4, art. 92 pkt 3—5, art. 131 § 2 oraz art. 141a § 1 k.k.w., jeżeli są realizowane pod konwojem funkcjonariusza.

§ 126. 1. Jeżeli osadzony zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, należy:

- 1) powiadomić telefaksem komendę powiatową (miejską) Policji właściwą dla miejsca zameldowania osadzonego, w razie potrzeby za pośrednictwem komendy wojewódzkiej Policji;

2) przesłać wniosek o zatrzymanie osadzonego wraz z informacjami, które mogą je ułatwić, do komendy wojewódzkiej Policji właściwej miejscowo dla jednostki penitencjarnej, a jego odpis do:

- a) organu dysponującego — w wypadku tymczasowo aresztowanego,
- b) właściwego sądu — w wypadku skazanego lub ukaranego,
- c) sądu penitencjarnego;

3) skompletować dokumentację osadzonego, dotychczasając do akt osobowych część „A” akta osobowe część „B”, książkę zdrowia, kartę ewidencji widzeń, kartę identyfikacyjną oraz kartę tożsamości, a następnie przechowywać ją w dziale ewidencji oddzielnie od pozostałych akt.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wysyła się:

- 1) natychmiast — w wypadku ucieczki;
- 2) po apelu wieczornym — w wypadku osadzonego korzystającego z przepustki;
- 3) po upływie godziny od wyznaczonego osadzonemu terminu powrotu z przepustki — jeżeli ten termin upływa po apelu wieczornym.

3. Wraz z dokumentami wymienionymi w ust. 1 pkt 3 przechowuje się akta osobowe część „C”.

4. W wypadku powrotu osadzonego lub przyjęcia go do innej jednostki penitencjarnej jednostka, w której ewidencji dotychczas pozostawał, przesyła natychmiast powiadomienia i odwołanie wniosku o zatrzymanie do organów wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2.

§ 127. 1. W wypadku gdy skazany lub ukarany nie zgłosił się po przerwie w wykonaniu kary, powiadomienia i wnioski, o których mowa w § 126 ust. 1 pkt 1 i 2, wysyła się pierwszego dnia po upływie terminu zgłoszenia się do jednostki penitencjarnej. Przepis § 126 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

2. Powiadomienia i odwołanie wniosku, o których mowa w § 126 ust. 4, przesyła się ponadto, jeżeli po wysłaniu powiadomień i wniosków wymienionych w ust. 1 wpłynęło postanowienie sądu penitencjarnego o udzieleniu dalszej przerwy.

§ 128. 1. Jeżeli osadzony, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, w ciągu sześciu miesięcy nie zgłosił się lub nie zostanie ujęty, jednostka penitencjarna przesyła do organu dysponującego albo właściwego sądu wniosek o wydanie postanowień w przedmiocie zawieszenia postępowania oraz poszukiwania osadzonego listem gończym, o ile nie zostały one wydane wcześniej.

2. Po otrzymaniu postanowienia organu dysponującego o zawieszeniu postępowania albo postanowienia właściwego sądu o zawieszeniu postępowania wykonawczego, osadzonego skreśla się z ewidencji jednostki penitencjarnej. Przepis § 116 stosuje się odpowiednio.

3. O skreśleniu osadzonego z ewidencji powiadamia się jednostki organizacyjne Policji wymienione w § 126 ust. 1 pkt 1 i 2, informując jednocześnie, że do ponownego przyjęcia osadzonego do aresztu śledczego niezbędne są nakaz przyjęcia oraz wystawione przez uprawniony organ odpisy dokumentów, które stanowiły podstawę pobytu osadzonego w jednostce penitencjarnej do czasu skreślenia go z ewidencji.

4. Odpis powiadomienia przesyła się do:

- 1) organu dysponującego — w wypadku tymczasowo aresztowanego;
- 2) właściwego sądu — w wypadku skazanego lub ukaranego;
- 3) sądu penitencjarnego;
- 4) organów, o których mowa w § 42 ust. 1 i 2.

5. Jeżeli osoba skreślona z ewidencji zostanie osadzona w innej sprawie, jednostka, w której nastąpiło skreślenie, po otrzymaniu z Centralnego Zarządu zawiadomienia o ponownym osadzeniu, powiadamia o tym organ, który wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania. Kopię powiadomienia wraz z aktami osobowymi część „B” oraz dokumentami, o których mowa w § 130 ust. 1 pkt 4, przesyła się do jednostki penitencjarnej, w której osadzony aktualnie przebywa.

§ 129. 1. Jeżeli w stosunku do osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, wpłyną dokumenty informujące o jego zgonie lub skutkujące zwolnieniem albo upłynięciem terminu stosowania tymczasowego aresztowania, zawiadamia się o tym:

- 1) organ dysponujący oraz organ, który zarządził zwolnienie — w wypadku tymczasowo aresztowanego;
- 2) właściwy sąd oraz sąd, który zarządził zwolnienie — w wypadku skazanego lub ukaranego;
- 3) jednostki organizacyjne Policji wymienione w § 126 ust. 1 pkt 1 i 2;
- 4) sąd penitencjarny;
- 5) organy, o których mowa w § 42 ust. 1 i 2.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, jako termin zwolnienia odnotowywany w dokumentacji przyjmuje się odpowiednio dzień:

- 1) ucieczki osadzonego,
- 2) wyznaczony osadzonemu jako termin powrotu z przepustki, z zastrzeżeniem pkt 3,
- 3) opuszczenia jednostki penitencjarnej przez ukaranego korzystającego z przepustki udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.
— chyba że z dokumentów przesłanych przez sąd wynika inny dzień.

§ 130. 1. Jeżeli w stosunku do osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, wpłyną dokumenty informujące o jego zgonie lub skutkujące zwolnieniem albo upłynięciem terminu stosowania tymczasowego aresztowania, albo gdy zostanie on skreślony z ewidencji jednostki penitencjarnej, obowiązuje tryb postępowania przewidziany przy zwalnianiu osadzonych, z tym że:

- 1) dokumenty wymienione w § 30 ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz w pkt 2 przesyła się, wraz z pismem wyjaśniającym, do wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) właściwego dla miejsca zameldowania osadzonego, a w razie braku zameldowania — właściwego miejscowo dla jednostki penitencjarnej;
- 2) książeczkę żeglarską przesyła się, wraz z pismem wyjaśniającym, do właściwego urzędu morskigo;
- 3) książeczkę wojskową, jeżeli nie została odesłana przy przyjęciu, przesyła się do wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą osadzony jest objęty, a legitymację służbową żołnierza zawodowego — dowódcy jednostki wojskowej, w której osadzony pełni lub ostatnio pełnił zawodową służbę wojskową;
- 4) pozostałe dokumenty znajdujące się w depozycie przekazuje się do archiwum, wraz z dokumentacją osadzonego.

2. Przepisy ust. 1 pkt 1—3 stosuje się odpowiednio do osadzonego zwolnionego w trakcie dokonywania czynności procesowych poza terenem jednostki penitencjarnej, który nie rozliczył się z tą jednostką w terminie miesiąca od daty zwolnienia.

§ 131. 1. Dokumentację zwolnionego osadzonego kompletuje się w sposób określony w § 126 ust. 1 pkt 3.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w wypadku zgonu osadzonego lub skreślenia go z ewidencji jednostki penitencjarnej.

3. Dokumentację osadzonego zwolnionego, zmarłego lub skreślonego z ewidencji przekazuje się do archiwum. Przekazanie następuje po otrzymaniu pisemnego potwierdzenia, że w Centralnym Zarządzie odno-

towano fakt zwolnienia, zgonu lub skreślenia osadzonego z ewidencji.

4. W wypadku nieotrzymania potwierdzenia wymienionego w ust. 3 do końca miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zwolnienie, powiadamia się o tym Centralny Zarząd pocztą elektroniczną, telefaksem lub telefonicznie. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 132. 1. Początek przerwy w wykonaniu kary liczy się od dnia zwolnienia skazanego lub ukaranego z jednostki penitencjarnej. Jeżeli sąd w postanowieniu nie określił terminu zgłoszenia się osadzonego, termin ten ustala się na dzień następujący po dniu, do którego przerwa została udzielona.

2. Zwalnianego poucza się o obowiązku zgłoszenia się po przerwie do aresztu śledczego najbliższego dla jego miejsca zameldowania, chyba że ważne względy przemawiają za zgłoszeniem się do innego aresztu. Przepisu § 13 nie stosuje się.

3. Jako miejsce zgłoszenia może być wyznaczony także zakład karny typu zamkniętego, jeżeli zwolnienie następuje z tego zakładu i spełnia on ponadto warunki wymienione w ust. 2.

4. Skompletowaną dokumentację zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary przesyła się do aresztu śledczego, o którym mowa w ust. 2. Dokumentacji zwolnionego nie przesyła się, jeżeli jednostką penitencjarną, z której nastąpiło zwolnienie, jest areszt śledczy lub zakład karny typu zamkniętego, do którego zwalniany ma zgłosić się po przerwie.

5. Informację o tym, gdzie znajduje się dokumentacja, odnotowuje się w księdze głównej i skorowidzu alfabetycznym oraz zbiorze danych opracowywanym w oparciu o program komputerowy, o którym mowa w § 63 ust. 4, a ponadto przesyła do sądu penitencjarnego i właściwego sądu.

6. Dokumentację osób zwolnionych na przerwę w wykonaniu kary przechowuje się w dziale ewidencji oddzielnie od pozostałych akt. Przepis § 131 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli w trakcie przerwy w wykonaniu kary wpłyną z sądu dokumenty, z których treści wynika, że postępowanie wykonawcze zostało zawieszona albo kara nie będzie wykonywana lub wpłyną dokumenty informujące o zgonie zwolnionego, dokumentację przekazuje się do archiwum, powiadamiając o tym organy wymienione w ust. 5. Przepis § 116 stosuje się odpowiednio.

8. Przepisu ust. 7 nie stosuje się w wypadku zawieszenia postępowania wykonawczego z powodu uchylenia się skazanego lub ukaranego od wykonania kary.

Rozdział 10

Postępowanie w przypadku narodzin i zgonów

§ 133. 1. O urodzeniu się dziecka w jednostce penitencjarnej powiadamia się urząd stanu cywilnego nie później niż w ciągu 14 dni, a jeżeli urodzi się martwe — 3 dni od dnia jego urodzenia.

2. O urodzeniu dziecka przez tymczasowo aresztowaną powiadamia się ponadto organ dysponujący.

§ 134. 1. O zgonie osadzonego powiadamia się natychmiast:

- 1) prokuratora rejonowego, a w wypadku zgonu żołnierza służby czynnej — prokuratora garnizonowego, właściwego dla miejsca zgonu;
- 2) sędziego penitencjarnego właściwego dla miejsca zgonu;
- 3) właściwy sąd — w wypadku skazanego lub ukaranego;
- 4) organ dysponujący — w wypadku gdy wobec osoby zmarłej było stosowane tymczasowe aresztowanie;
- 5) jednostkę wojskową, w której ewidencji osadzony pozostaje — w wypadku żołnierza służby czynnej;
- 6) wojskowego komendanta uzupełnień, w którego ewidencji osoba zmarła pozostaje.

2. O zgonie cudzoziemca powiadamia się ponadto:

- 1) właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny, a w wypadku braku przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej albo gdy dotyczy to zmarłego, którego obywatelstwa nie ustalono — Ministra Spraw Zagranicznych;
- 2) wojewodę właściwego dla miejsca zgonu.

§ 135. 1. W aktach osobowych część „A” zmarłego odnotowuje się nazwą cmentarza, na którym pochowane zostały zwłoki, oraz numer alei i grobu.

2. W wypadku przekazania zwłok szkole wyższej do celów naukowych do akt włącza się kopie wniosku do właściwego starosty wraz z jego decyzją w sprawie przekazania zwłok.

§ 136. 1. Dyrektor jednostki penitencjarnej przekazuje do urzędu stanu cywilnego właściwego dla miejsca zgonu, w celu sporządzenia aktu zgonu, kartę zgonu oraz dokumenty wymienione w § 30 ust.1.

2. Książeczkę wojskową, jeżeli nie została odesłana przy przyjęciu, przesyła się do wojskowego kome-

danta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą osoba zmarła jest objęta, a legitymację służbową żołnierza zawodowego — dowódcy jednostki wojskowej, w której taka osoba ostatnio pełniła zawodową służbę wojskową.

3. Pozostałe dokumenty osobiste znajdujące się w depozycie wydaje się, za pokwitowaniem w aktach osobowych część „A”, rodzinie lub innej osobie bliskiej, a jeżeli to nie jest możliwe — przekazuje się do archiwum, wraz z dokumentacją zmarłego.

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 137. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do wykonywania:

- 1) postanowień o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanych przez prokuratora przed dniem 4 sierpnia 1996 r.;

- 2) orzeczeń karnych finansowego organu orzekającego w sprawach o przestępstwa skarbowe, wydanych przed dniem 17 października 1999 r.;
- 3) orzeczeń i nakazów karnych, wydanych przez kolegia do spraw wykroczeń przed dniem 17 października 2001 r.

§ 138. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.⁶⁾

Minister Sprawiedliwości: *G. Kurczuk*

⁶⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1998 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr 3, poz. 13, z 2000 r. Nr 2, poz. 8 oraz z 2001 r. Nr 1, poz. 3), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

143

WYROK TRYBUNAŁU KONSTITUCYJNEGO

z dnia 27 stycznia 2004 r.

sygn. akt P 9/03

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jerzy Ciemniewski — przewodniczący,

Adam Jamróz,

Wiesław Johann,

Janusz Niemcewicz — sprawozdawca,

Jerzy Stępień,

protokolant: Lidia Banaszkiewicz,

po rozpoznaniu, z udziałem Sejmu, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministra Infrastruktury oraz Prokuratora Generalnego, na rozprawie w dniu 26 stycznia 2004 r. pytania prawnego Sądu Okręgowego w Warszawie o zbadanie zgodności:

- 1) art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602) z art. 92 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) § 58 ust. 4 rozporządzenia Ministrów Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji, w brzmieniu nadanym temu rozporządzeniu rozporządzeniem z dnia 24 sierpnia 2000 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie

znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 72, poz. 850) z art. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602), a w szczególności tego, czy przepis ten może stanowić podstawę do ukarania za wykroczenie z art. 92 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114 ze zm.) w wyniku nieopłacenia opłaty za parkowanie w strefie parkowania,

orzeka:

1. Art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 515, Nr 124, poz. 1152, Nr 130, poz. 1190, Nr 137, poz. 1302, Nr 149, poz. 1451 i 1452, Nr 162, poz. 1568 i Nr 200, poz. 1953) jest zgodny z art. 92 ust. 1 i nie jest niezgodny z art. 92 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. § 58 ust. 4 rozporządzenia Ministrów Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 czerwca 1999 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 58, poz. 622 oraz z 2000 r. Nr 72, poz. 850) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem z dnia 24 sierpnia 2000 r. (Dz. U. Nr 72, poz. 850) jest zgodny z art. 1 ustawy powołanej w pkt 1.